

ALA DE LECTURĂ

TRĂIASCĂ MARELE CTITOR AL ROMÂNIEI SOCIALISTE, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU!

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Anul VII
Nr. 4 (279)
12 pagini — 3 lei
Simbătă
24 ianuarie
1987

SUPLIMENT LITERAR-ARTISTIC

O sărbătoare a întregului popor

Zia de 26 ianuarie a intrat în conștiința întregii noastre națiuni ca o sărbătoare scumpă pentru fiecare fiu al acestui pământ, ca un moment de aleasă și profundă vibrație patriotică în care milioanele și milioanele de oameni ai muncii de pe tot cuprinsul țării își îndreaptă gândurile de dragoste, prețuire și recunoștință către eroul cel mai de seamă al neamului, ctitorul genial al noilor noastre destine de libertate, fericire și demnitate, secretarul general al partidului, președintele republicii, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU. Omagiem în această zi personalitatea, eroismul, munca neobosită pusă în slujba propășirii multilaterale a patriei, abnegația și dăruirea revoluționară ale celui ce și-a consacrat și își consacră întreaga viață fericirii și bunăstării poporului, triumfului celor mai nobile idealuri care animă ființa acestuia.

Aniversarea zilei de naștere și a peste cinci decenii de activitate revoluționară a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU reprezintă un minunat prilej pentru generația tânără a țării, pentru întregul popor de a evidenția încă o dată contribuția inestimabilă a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU la edificarea noii noastre societăți, eroismul cu care s-a avîntat încă din fragedă tinerețe în vîltoarea luptei revoluționare, clarviziunea cu care a condus și conduce întreaga națiune pe drumul glorios al făturii socialismului și comunismului în patria noastră.

Trăim într-o țară liberă și demnă, mereu mai frumoasă, mereu mai prosperă; muncim, gândim, ne făturim idealuri într-un climat de emulație creatoare, de liniște și pace; avem, fiecare dintre noi, posibilități nelimitate de a ne împlini aspirațiile, de a deveni oameni adevărați ai timpului prezent și ai celui viitor. Întreagă această realitate, toate aceste adevăruri fundamentale ce ne guvernează viața sînt indisolubil legate de numele secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, de gândul și fapta sa revoluționare care au deschis o nouă eră în istoria glorioasă a patriei. „Epoca Nicolae Ceaușescu” — perioadă pe care, cu supremă mîndrie patriotică și deplină legitimitate istorică, poporul o identifică firesc cu anii ce au trecut de la Congresul al IX-lea al P.C.R. — reprezintă, așa cum o știm cu toții, așa cum faptele o demonstrează, etapa istorică înscrisă în marea carte a devenirii noastre drept cea mai rodnică și mai plină în realizări din întreaga existență multimilenară a patriei. Pentru ca într-o perioadă de timp atît de scurtă o națiune să progreseze atît de spectaculos, să se dezvolte atît de puternic nu sînt suficiente numai elanurile și energiile creatoare ale poporului; în egală măsură este nevoie de o gîndire vizionară care să le unească și să le orienteze, de o nemărginită dragoste de oameni, de puterea exemplului strălucit care să constituie pentru toți fiii unei țări un model suprem de propășire și împlinire umană. Toate aceste calități de excepție au fost și sînt reunite de însăși istoria în personalitatea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, conducătorul încercat și cutezător al noilor noastre destine, omul care intruchipează în cel mai înalt grad virtuțile cele mai alese ale poporului, revoluționarul înflăcărat și patriotul desăvîrșit de a cărui viață și muncă se leagă toate marile noastre izbînzî, tot ceea ce sîntem, tot ceea ce aspirăm să fim.

Tinăra generație a patriei — născută, crescută, educată și afirmată în anii luminoși ai „Eocii Nicolae Ceaușescu” — reprezintă în societatea noastră socialistă o puternică forță constructivă, un amplu potențial creator; beneficiind de cele mai bune condiții de viață, muncă și învățătură, tineretul face zi de zi proba eroismului său, a dăruirii și abnegației, a cutezanței și competenței. Urmind neabătut cuvîntul partidului, înflăcăratele chemări și îndemnuri ale secretarului său general, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, toți tinerii țării privesc cu încredere viitorul.

Iată de ce, acum, la ceas aniversar, generația tinăra, într-o sublimă ingemănare de gînduri și simțăminte, adresează din adîncul inimii și al conștiinței, alături de întregul popor, cele mai fierbînti urări de sănătate, viață lungă și putere de muncă părintelui și îndrumătorului său cel mai apropiat, eroului între eroii neamului, secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.

URARE

Pentru acestea toate, pentru tot ce e în jurul nostru realitate, pentru a țării inimă, ce-n noi în ritmul Păcii și-al Dreptății bate;

Pentru că sîntem astăzi un popor în Universuri și sîntem o Țară căreia, numele rostindu-i, toți doar cu iubire azi o impresoară;

Pentru acest Prezent clocotitor în care scriem și rostim poeme; Pentru această Epocă de vis prin care ne-nălțăm cu toți prin vreme,

Și pentru Viitorul ce-l schițăm cu viața noastră, toți, contemporani, lui Nicolae Ceaușescu-i spunem, din inimă și suflet LA MULȚI ANI!
DAN ROTARU

PRIN ȚARĂ, PRIN PARTID ȘI PRIN POPOR E CEAUȘESCU-A VREMILOR MĂSURĂ

Un model suprem

Printre îndemnul pe care de atâtea ori secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, le-a adresat oamenilor de artă, creatorilor de frumos din țara noastră și al căror sens profund l-a constituit întotdeauna preocuparea ca arta să fie o reflectare puternică a adevărului vieții, a realității, a idealurilor poporului nostru, se află unul care mi se pare că în mod deosebit ne privește pe noi, actorii: acela de a intruchipa modele de viață, de a crea — pe scenă și pe ecran — eroi care să fie purtătorii celor mai înalte însușiri morale ale poporului nostru. Figura comunistului — luptător în ilegalitate împotriva nedreptăților sociale, a exploatareii, patriot înflăcărat mergând până la sacrificiul vieții în voința de a-și vedea poporul liber, sau revoluționar al zilelor noastre, făcând totul pentru propășirea țării, pentru ridicarea ei pe noi culmi de civilizație și progres — devine astfel pentru noi, actorii, o adevărată piatră de încercare a posibilităților interpretative, dar mai cu seamă a capacității noastre de a cunoaște și înțelege realitatea, de a-i pătrunde sensurile și de a o putea, apoi, recrea pe scenă sau pe ecran. Impactul extraordinar pe care cele mai bune spectacole sau filme inspirate din realitatea zilelor noastre, din munca și efortul constructiv al poporului nostru îl are în rindul spectatorilor este argumentul cel mai puternic că publicul are nevoie de o artă care să meargă, așa cum a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu, „la izvorul viu al vieții”, care să-i vorbească despre idealurile și problemele sale, despre aspirațiile și drumul, deloc neted, care înseamnă transformarea lor în realitate.

Epoca glorioasă pe care o trăim — „Epoca Nicolae Ceaușescu” — care unește toate energiile creatoare ale poporului nostru și le canalizează în sensul unui țel unic — acela al ridicării unei patrii mărețe — are ca ideal și formarea omului nou, constructor conștient și devotat al societății socialiste. Un rol de seamă în formarea omului nou revine, neîndoielnic, și artei, care are a modela conștiința și de a ne pune talentul în slujba creării unor eroi în care publicul să-și recunoască idealurile cele mai înalte, felul de a fi și de a visa.

Noi, cei care avem a da viață unor pilde demne de urmat intruchipând eroi memorabili ai zilelor noastre avem, ca etalon al spiritului revoluționar, un model suprem: personalitatea și viața tovarășului Nicolae Ceaușescu.

MIRCEA ALBULESCU

26 Ianuarie — zi de sărbătoare, zi în care gîndul nostru se îndreaptă spre adevărul țării, președintele Nicolae Ceaușescu. Ne gîndim în această zi la tot ce s-a construit și se construiește pentru viitor din îndemnul acestui om care a marcat destinul României dînd timpului mărtească azi semnificațiile unui moment de răscruce pentru istoria țării.

Călăuziți de clarviziunea și înțelepciunea unui revoluționar și a unui patriot, exemplu de dăruire și curaj, noi, plămăditorii de bine și frumos, artiștii plastici, încercăm să făurim o nobilă moștenire pentru viitor, scrutînd realitatea de azi și cunoscînd tradiția, trecutul fără de care noul drum nu ar fi atît de drept și de luminos, nu și-ar găsi o justificare profundă și nu ar ilustra elocvent și complex întreaga spiritualitate românească. Dar, pentru a se ajunge la o cultură și artă edifi-

Luminatul și înțeleptul viteaz și Eroul României Socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu, purtătorul incununării tuturor victoriilor poporului român, de la Congresul al IX-lea, pînă în zilele noastre, ne prilejuiește ziua cea mare a bucuriei din ianuarie, cînd s-a născut din părinții săi minunați, răsărind odată cu ziua aniversării nașterii sale, o primăvară a harului.

Lăudăm, cu credință comunistă, cu dragoste și cetezanță, virtuțile poporului român, cuprinse în inima, sufletul, curajul și în înțelepciunea conducătorului Partidului Comunist Român, Președintele țării.

Legat cu toată ființa de rînduiala cea nouă a țării, stîlp de foc al Istoriei Românilor, tovarășul Nicolae Ceaușescu, Secretarul General al Partidului ne

este apărare și scut, la plinirea vremii.

Acela ce este cunoscut de toate țările lumii întregi, conducătorul României Socialiste,

Lauri pentru Eroul țării

este cel mai mare Erou între eroi.

Deschideți-vă ochi ai sufletului omenesc, căci razele soarelui au prins glas, prin conducătorul României Socialiste, pentru lumea păcii și dezarmării nucleare.

Mărturisim, pe bună dreptate, simțămintele noastre fierbinți slujind Idealurile Partidului Comunist Român, de înflorire a Patriei, ce înfloresc și prin conștiința întărită de cuvîntul și arta creatorilor de frumos. Odăstește, pentru poporul român, rodul vieții celei noi, comunismul !...

Veniți, în toate adunările poporului: tineri și bătrîni; bărbați și femei, cu toții într-un glas, într-o singură suflare și sub același steag al țării și al Partidului să mărturisim iubirea noastră :

Între mulți ani, cu sănătate și mărețe victorii, mult stimată și iubite tovarășe Președinte al României iubite !...

TRAIAN IANCU

Chipul însuși al acestor vremi

Sînt un artist plastic care am trăit multe evenimente istorice profund implicat în miezul lor de faptă sau înțeles. Sînt alături de ideea partidului nostru, pe drumul lui, de mult, din anii grei ai sfîrșitului de război; dar, întotdeauna am crezut într-o epocă senină, în care artele, cultura și știința să înflorească, într-o atmosferă marcată de dragoste pentru bine, frumos, înțelepciune și prețuirea oamenilor, într-o vreme a celui mai nobil și profund umanism care va veni odată. Și iată că renașterea atît de mult visată de mine, am avut bucuria să o văd conturîndu-se de la o zi la alta, de mai bine de douăzeci de ani încoace. Am lucrat și-n vremuri grele, de restriște pentru mine, pentru familia mea ca, de altfel, pentru întregul popor, și visam la ziua calmă, în care lucrările mele să fie și cîntec nu numai armă. Și am avut parte din plin de astfel de zile.

Am cunoscut războiul cu drama lui umane cele mai sfișietoare, am suferit pentru și alături de ceilalți și-mi doream o vreme de pace. Astăzi, sînt bucuros să văd cum glasul țării mele, România, se aude atît de frumos și de limpede în lume, rostind cel mai prețios cuvînt, cel mai vital necesar pentru întreaga omenire, prin cuvîntul fierbinte al președintelui Nicolae Ceaușescu. Și sînt mîndru: acolo unde e pace se muncește și se durează, născîndu-se prin creativitatea unui popor ceea ce are mai valoros și mai autentic ființa sa. O artă atît de originală, de plină de seva simțirii autentice și de responsabilitatea crezului, atîngînd și întrecînd în felul ei, cele mai semețe culmi ale creației înaintașilor noștri.

Mă gîndesc, atunci, firește, cît temei era în îndemnul marelui bărbat de stat, președintele Nicolae Ceaușescu care s-a aplecat de-atîtea ori asupra subtililor probleme ale artei și culturii naționale, arătîndu-ne misiunea nobilă, ce ne stă în față, nouă, artiștilor. Mă gîndesc cu admirație la munca sa de cîntor de cultură, de mare gînditor și inima mea se umple de o caldă recunoștință.

Mă gîndesc cu cea mai aleasă stimă și admirație la tovarășa sa de viață, admirabil om politic și comunist încercat, academician doctor inginer Elena Ceaușescu, din a cărei inițiativă s-a înființat Comitetul Național Român „Oamenii de știință și pacea” în fruntea căruia activează, dînd un minunat și elocvent exemplu de savant care pune necondiționat știința numai în slujba omului, a progresului, a păcii.

Acum, în aceste clipe sărbătorești, mă gîndesc ce șansă au creatorii din țara noastră de a trăi într-o epocă în care sîntem îndemnați să ne cercetăm lăuntruțurile firii pentru a fi cît mai apropiați de popor, de sensul mare al tradiției culturale, de a ne exprima cît mai autentic.

cît mai complex, de a fi cît mai mult noi înșine și ai neamului de-o potrivă, de a fi cîntăreții unei noi ere, prețuind ceea ce are ea mai măreț și mai înălțător, șansa de a releva cu mai multă subtilitate calitățile morale ale oamenilor pentru care trăim și creăm. Această șansă se datorește în întregime președintelui Nicolae Ceaușescu, cîntor de țară, cîntor de gînd, cîntor de cultură.

În această zi însoțită de Ianuarie îi urăm din inimă viață îndelungată, putere de muncă și nesfîrșită tinerețe sufletească pentru a desăvirși minunata operă pe care a croi-o: o Epocă nouă și un nou ideal de viață. „La mulți ani !”.

PAUL ERDŐS

În fiecare an, la 26 Ianuarie, gîndurile noastre se îndreaptă cu neîntorsit respect, caldă admirație și adîncă recunoștință către conducătorul iubit al partidului și statului nostru, către tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Părinte al tineretului nostru, care veghează permanent la dezvoltarea tinerei generații, comunist de frunte care și-a închinat întreaga viață nobilei cauze a partidului, eminent om politic și neobosit luptător pentru pace, tovarășul Nicolae Ceaușescu a acordat și acordă un sprijin neprecupețit tuturor inițiativelor creatoare menite să ducă la creșterea continuă a culturii noastre, a formării omului nou, cu o conștiință înaltă, clădită pe măsura cerințelor morale și spirituale ale epocii pe care o trăim, Epoca Nicolae Ceaușescu. Această epocă a creat pentru

prima dată în istoria țării noastre pe de o parte posibilitatea tuturor tinerilor de a-și releva plener talente artistice — aceste importante valențe creatoare găsindu-și o viguroasă împlinire în cadrul larg, generos

Cîntor de țară, cîntor de cultură

oferit de Festivalul național al muncii și creației „Cîntarea României” —, iar pe de altă parte a deschis calea participării ample, totale a maselor la receptarea valorilor culturale, toate acestea înscrîndu-se în marea epopee a culturii națio-

nale contemporane ca un act cu profunde semnificații umaniste.

Grație climatului deosebit asigurat de indicațiile și orientările trasate de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, noi, tinerii, alături de celelalte generații contribuim la îmbogățirea creației muzicale românești cu numeroase lucrări ce redau mărețele transformări ale socialismului, noul chip al omului angajat cu întreaga sa ființă în slujba împlinirii idealurilor patriotice și umaniste.

Noi, generația tină, îi mulțumim iubitelui conducător și îi adresăm urarea noastră de sănătate și fericire, de viață îndelungată, pentru a ne călăuzi mai departe pe drumul socialismului și comunismului în patria noastră.

DAN BĂLAN

cate pe aceste coordonate a fost nevoie, mai întii, de o concepție superioară de mare originalitate despre viață, societate și creație, pe care președintele Nicolae Ceaușescu a formulat-o într-o gîndire

de nevrăjmășie, aspirațiilor lui de pace, progres, colaborare și prietenie cu toți oamenii, cîntînd cum se cuvine vechea și dreapta lui faimă de popor ospitalier. De asemenea, am găsit în viața și lupta acestui

O gîndire revoluționară, profund novatoare

profund novatoare, îndemnîndu-ne să exemplificăm în lucrările noastre tot ce are ființa românească mai propriu și mai de valoare. Animați de aceste idei am făcut din îndemnul domniei sale crezul nostru artistic creînd pentru popor și dînd glas, în operele noastre, dorințelor acestui popor, iubitor

Erou ce străbate paginile contemporane ale României, personalitatea unui comunist demn, curajos, neabătut, dăruindu-și viața și gîndurile poporului din rîndul căruia face parte, formîndu-se și afirmîndu-se ca un revoluționar de frunte înconjurat astăzi de lumina dragostei și prețuirii,

acasă și în lume, unde este recunoscut ca un admirabil luptător pentru pace și apărător al ei.

Ca artist plastic am găsit pentru compozițiile mele, mereu, un luminos model de om și comunist în persoana președintelui Nicolae Ceaușescu alături de care se află, statornic tovarăș de drum și idee, tovarășa Elena Ceaușescu, strălucit exemplu de soție, mamă, om de știință și revoluționar devotat cauzei partidului, țării.

Îl omagiem astăzi, cu toții, pe întiul fiu al țării și rostîm din toată inima cea mai caldă și mai sinceră urare de viață lungă, sănătate, putere de muncă și nenumărate succese în nobila misiune în care s-a angajat, de cîntor al României moderne.

„La mulți ani !”

CORNELIU IONESCU

Gind aniversar

În urmă cu 21 de ani, într-o zi de iulie fierbinte, am așteptat cu nerăbdare deschiderea librăriilor pentru a-mi procura mai repede Raportul la cel de al IX-lea Congres al P.C.R., pe care l-am citit apoi pe nerăsuflăte, dintr-o sorbitură datorită stimei și considerației deosebite pe care le purtam celui care fusese ales în suprema funcție de partid, tovarășul Nicolae Ceaușescu, comunistul desăvârșit care avea să ne lumineze calea pe care ne-o alesesem, drumul construcției socialismului.

La 23 August 1965 am avut cinstea de a mă număra printre manifestanții care-și exprimau sentimentele legitime de mândrie patriotică, de dragoste și devotament față de partid, de secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

În ziua aceea am fost animat de o mândrie justificată. Îl văzusem pe cel care ne redase demnitatea națională.

Știam cu toții că acest fiu al neamului românesc a suferit din fragedă tinerețe pentru cauza muncitorimii, a poporului, că a fost deseori urmărit de organele represive ale regimului burghezo-moșieresc fiind întemnițat pentru convingerile și idealurile sale revoluționare, dar plin de demnitate și curaj, la Brașov, a devenit din acuzat acuzator, demascând putregaiul unei societăți care și așa nu mai avea mult de agonizat.

După citva timp, într-un decembrie geros și plin de zăpadă, am fost delegat de organizația de tineret să depun o coroană de flori la monumentul din fața fostului Teatru Național unde, în 1918, au fost asasinați conducătorii socialiști ai muncitorilor.

În fața monumentului, descoperit, secretarul general al partidului a păstrat un minut de reculegere. Apoi, firesc, a dat mâna cu noi, toți delegații, ce venisem să omagiem eroii căzuți la datorie. Un gest normal, democratic, în zilele noastre, cind miile de oameni ai muncii au avut cinstea să strângă cu dragoste și respect mâna tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Am gândit, în acele clipe, că exact în anul în care erau asasinați muncitorii progresiști, se năștea fiul poporului, omul care, cu sacrificiul vieții, va lupta pentru instaurarea principiilor revoluționare, socialiste, pentru a crea, împreună cu poporul, societatea poporului. Începuse Epoca Nicolae Ceaușescu!

Cultura, literatura, artele au fost și sînt ocrotite și îndrumate personal de către secretarul general al partidului cărui li datorăm eliberarea de dogmatism și de idei șablonarde.

De aceea, la această sărbătoare scumpă întregul popor, în zi de 28 Ianuarie, gîndurile noastre se îndreaptă spre cel care, prin personalitatea și activitatea sa neobosită, ne dă garanția păstrării neștirbite a independenței și demnității naționale, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cărui li adresăm din tot sufletul urarea „La mulți ani iubite Conducător!”.

ALEXANDRU DAN
POPESCU

OMAGIU

Cîntec pentru Conducătorul iubit

În fiecare ianuarie,
visele noastre bat la porțile lumii
și cuvîntul viscolește orologiile păcii,

apoi zimbrii renasc în secunde
și visele noastre se-ntrupează
într-un viteaz cu armuri de lumină,

în fiecare ianuarie,
istoria ținește sub lumina chipului SAU
și poemul meu se-ndreaptă spre Conducător

ca o zăpadă nemuritoare.

LUIZA STOCHIȚĂ

Eroul țării de eroi

Toate gîndurile noastre se îndreaptă spre eroul
Celor mai cutezătoare și mărețe ctitorii
Torța niciodată stinsă a gîndirii sale-i noul
Ce incununează fața milenarei României.

Și vom fi prin tot ce are mai adînc iubirea noastră
Pentru faptele perene ale anilor de-acum :
Și vom fi cit sint Carpații, cit e Dunărea albastră,
Cu eroii vii în gînduri pe același falnic drum.

Drumul scump al libertății și al marilor succese,
Obținute cu-ndrăzneală-n bătălia vremii noi :
Faptele acestei epoci de o lume-s înțelese,
Vrednicia vremii noastre-i vrednicie de eroi.

VASILE BARDAN

Poem aniversar

Vreau un cuvînt — un sunet de lumină
Vibrînd în bronzuri și tăcînd în stei —
Să-l zbor și să-l aștept și să revină
Cu-ntreg ecoul firii alor mei.
Și-atunci să aflui încă și-nc-o dată
Cum se cuvîne-a mulțumi curat
Partidului și Omului, deodată,
Ideii și Lucrării de bărbat ;
Cum se cuvîne a-ți rosti făptura
În fața-ntinderilor de bazalt,
Asemeni Lui — descoperind natura
Umană, ca pe-o sete de înalt ;
Culoare, să-nțeleg cum se cuvîne
A fremăta istoric în Stindard
Și-a fi, pe metereze carpatine,
La fel cu El — român și comunard ;
Să aflui, prin ai mei, anume cum

Se poate rostui în neuitare
Secunda vastă-a marelui Acum —
Această cutezanță visătoare
Pe care El o pune ca însemn
De vie dăinuire și de pace
În imnul Legămîntului Solemn,
Iar vrerea în lumină se preface ;
Și să mă bucur de cuvîntul meu
Și de ecoul legănat sub stele —
Tărîm de sunet, renăscînd mereu
Bărbății, Purtătorii-de-Drapele —
Și să-l rostesc din nou, înmugurînd
Asemeni Lui, cînd își cinstește glia
Prin faptă, prin visare, prin colînd...
Cuvîntul-mamă, iată-l : România.

GEORGE FLORIN COZMA

Dimensiunile Epocii de aur

varășul Nicolae Ceaușescu. Cu prilejul aniversării zilei sale de naștere, țara întregă îi adresează urarea „La mulți ani!”, viață lungă și fericită, spre a ne putea conduce pe mai departe pașii, din victorii în victorii, pe drumul mereu ascendent al progresului și bunăstării.

Și zboară cîntecul liber spre culmile luminilor de azi pe care le-am dăruit prin ma-

roșite de trudă creatoare, să lumineze calea spre un mare viitor.

Cinstind pe marele flu al țării, ne cinstim pe noi înșine, viața cea demnă de marea noastră demnitate de azi. Cinstim lumea de acum și lumea noastră de mâine. Înălțăm cu brațele vinjoase, puternice, lumina din propria noastră lumină de acum și noile dimensiuni ale luminilor ce vor veni prin noi, mâine.

an, cînd sintem ferm hotărîți să răspundem : „Prezent!” la toate chemările secretarului general de a îndeplini în mod exemplar tot ceea ce avem de făcut pentru o mai bună, mai plină și mai liniștită viață a noastră, a tuturor, pentru o lume a păcii și înțelegerii între popoare și pentru care nu își precupește forțele. Deziderat drept și legitim al omenirii care vrea să trăiască în tihnă, să

A da glas unor gînduri și sentimente ce aparțin tuturor

În această ianuarie sărbătoresc — de care, în mod simbolic, sînt legate evenimente importante ale istoriei poporului nostru — mă alătur și eu gîndului întregului popor care-și omagiază, conform unei minunate tradiții, fiii cei mai de seamă, urîndu-i tovarășul Nicolae Ceaușescu viață lungă și plină de izbînză în ridicarea României pe noi culmi de civilizație și progres.

Este un lucru cunoscut că în posesia atît de bogat și variat al creației muzicale românești contemporane lucrările corale ocupă un loc deosebit, ele oglîndînd atît permanenta implicare a gîndirii componistice în stricta realitate a vremii, cit și voința autorilor de a afirma, prin valențele cîntecului, împlinirile și aspirațiile unei epoci de adînc transformări, de mărețe realizări. Cîntecul patriotic are o extraordinară forță de impact în mase, el fiind o pregnantă reverberație a evenimentelor, a elanurilor spirituale celor mai înălțătoare, constituindu-se într-o veritabilă pagină de istorie înscrisă în memorie și în suflet prin îngemănarea cuvîntului cu muzica. Istoria muzicii noastre numără multe asemenea creații care, legate de momente importante ale trecutului nostru de luptă pentru o viață mai bună și mai dreaptă, pentru independența națională și socială, ne mai transmit și astăzi mesajul lor de unitate, avîntul și patriotism. Cu atît mai mult pentru noi, compozitorii de astăzi, a scrie muzică patriotică este o preocupare permanentă și firească, fiind sinonimă cu a gîndi și a simți împreună cu poporul tău, a-ți face datoria de artist. Căci, în această epocă în care energiile creatoare au fost descăturate, în care cu toții, strîns uniți în jurul partidului, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, vrem să facem totul pentru ca visul de propășire al patriei să devină realitate, rezonanțele pline de energie și avînt, puternicul efect mobilizator al cîntecului patriotic au un rol și un rost deosebit în educația, în formarea în primul rînd a tineretului.

Ca și alți colegi ai mei, am încercat să dau glas, prin limbajul specific muzicii, unor gînduri și unor sentimente care aparțin de fapt tuturor, întregului nostru popor. Partidul, Ceaușescu, România, Trăiască România și toți ai țării fiu, Un gînd de pace din Carpați, Ai înflorit în luna mai, Slăvită epocă de aur sînt cîteva dintre titlurile care au fost incluse în repertoriile multor formații, de profesioniști și de amatori din țară și a căror fiecare nouă interpretare îmi aduce o mare bucurie : aceea de a te ști pînă la contopire unit, ca artist, cu poporul din care faci parte, de a vedea că simțămîntele și idealurile care m-au animat cînd le-am compus aparțin tuturor.

GEORGE GRIGORIU

bere, alcătuiind o veritabilă odă a bucuriei de a trăi, de a munci, de a aparține acestei epoci de aur care ne luminează sufletele, ce vor să aducă acum omagiul suprem marelui om al țării, ctitorul României moderne, secretarul general al partidului, președintele Republicii, to-

rele zlditor de epocă, epocă de aur ce li poarte numele. Și gîndurile noastre bune se înalță către ctitor în semn de adîncă recunoștință pentru tot ceea ce a făcut și face pentru fericirea noastră, pentru destinele pașnice ale omenirii, pentru lumina ce vine să ne inunde fețele in-

Cinstim țara și cinstim pe primul om al țării prin însăși viața noastră, incununată de vîpăile trăirilor noastre. La fiecare început de an, cu toții avem un gînd bun, de mulțumire, de cinstire a omului de la cirna patriei, un gînd bun la acest început de drum în noul

muncească liber și să-și dăruiască prin munca sa dreaptă toate darurile vieții.

Să urce cîntul spre inima Lui cit o țară, să-l aducă omagiul fierbinte ale celor peste douăzeci și trei de milioane de inimi, încălzite în procesul nou de durare de viață, și care vor, hotărît, să-i urmeze drumul cu gîndul inaripat de a înfăptui, pe noi trepte, luminile acestei epoci de aur, începută odată cu venirea Lui la cîrmuirea țării și care ne-a ridicat viața, gîndurile spre culmile unei existențe drepte, mulțumite de tot ceea ce am făcut și mai avem a face, de tot ceea ce a făcut El pentru noi, ceea ce am făcut noi sub înțeleapta Lui conducere. Să intonăm acum cu toții salutul fierbinte al sufletelor noastre, să întindem hora mare a bucuriei de a trăi acum și aici, de a trăi cu El, sub conducerea Lui în această minunată epocă de aur.

HORVÁTH DEZIDERIU

ARTA ȘI CULTURA — PREZENȚĂ ACTIVĂ, PERMANENTĂ, ÎN CEA MAI LUMINOASĂ EPOCĂ DIN ISTORIA MULTIMILENARĂ A PATRIEI

OMAGIU

Istoria din fapte și idei

Cind se-arginteză bolțile de-omături
În sunete de roade timpurii
Izvoarele cu munții pun alături
De palme muncitoare-aurării.

Sint semne-n Anul Nou ca o văpaie
Purtind căldura-ntregului curat
Și parcă-n țară de polen o ploaie
Vestește de belșug nemăsurat.

E iarnă blindă, porțile-s deschise
Și-mpodobite ca de sărbătoare
În imn sculptat pe înălțimi de vise
Pentru acel ce-i patriei urcare :

E ctitorul ce-a înnoit prin vreme
Istoria din fapte și idei
Cu viața contopită-n nimb de steme
Poporul încrezător teme.

Marea unitate

Uniți sintem de-un gând vizionar
Lucind ca vara spornică în soare
Pe înălțimi în rostul său plinar
Ca verbul său de dor să ne-nconjoare

Cu-aceeași cutezanță de a fi
Mereu spre bunăstare și spre bine
Un viitor superb a construi
În comunism așa cum se cuvine

Uniți sintem de un viteaz bărbat
Prin trei culori ce flutură-n mileniu
Care de mult cu țara s-a aflat
Și l-a știut conducător de geniu.

Și-n tot ce e pe drept să se arate
Prin forța sa de-ales făuritor
E viața românească-n demnitate
Trăită pentru țară și popor.

Legământ suprem

În fruntea noastră omul cel mai drag
Clădind în legea dreaptă-a țării sale
Nepieritoarea purpură de steag
Printr-un partid ce ne-a deschis o cale

De idealuri și de nou destin,
De muncă avântată pentru pace,
Pentru progres în anii care vin
Și neapusul verbului „a face” ;

Prin țară, prin partid și prin popor
E Ceaușescu-a vremilor măsură
În piscul unde chiar voința lor
Ajunsă e să strălucească pură.

Intr-un înalt de legământ suprem
E viața sa de-ncredere și luptă
Prin care-am învățat să spunem : vrem
Să fie împlinirea ne-nteruptă.

Înalta ctitorie

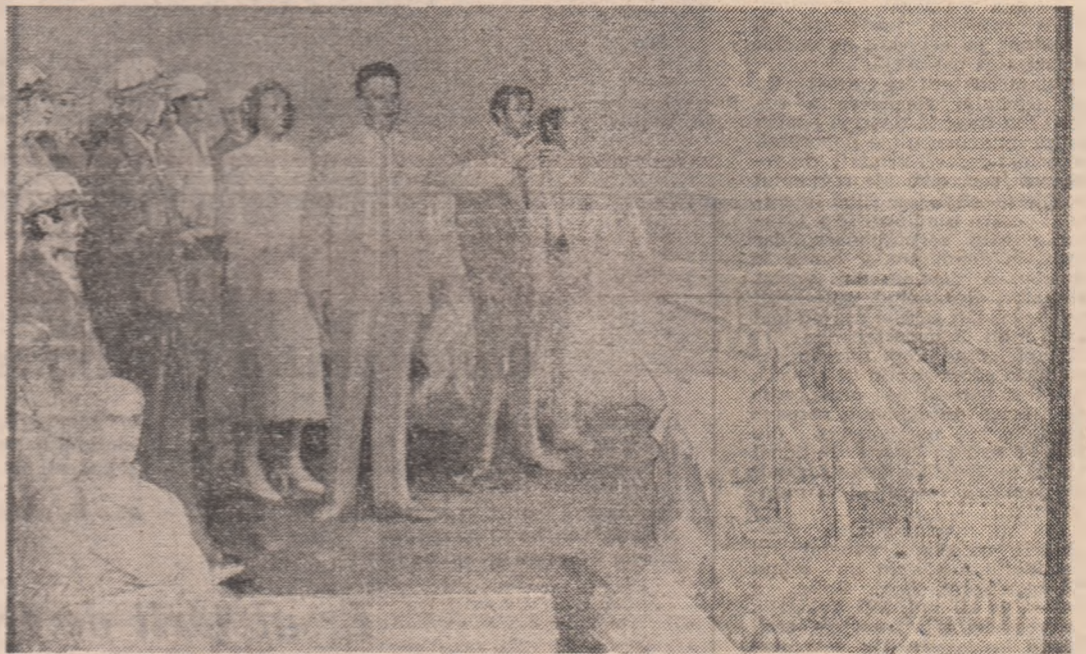
Sint ani în care țara se-nlumina
Ținând conturul neamului întreg :
E-o epocă profundă și deplină
Printr-un demers de comunist strateg.

Sint ani precum stindardele-n istorii
Călăuzesc aieva un popor
Prezentul de ni-l știm în nimb de glorii
E-n rostul său de drept conducător.

Și una e cu patria și neamul
În cuget, în voință și-n destin
În vorba sa sint pururi riul, ramul
Spre evul comunismului deplin.

Și gânditor și muncitor și faur
Neîncetat El a urzit plămădă
Prin trei culori de românesc tezaur
În fericire viața să se vadă.

PAVEL PEREȘ

Epoca istorică inaugurată de
Congrsul al IX-lea al partidului
— și care, cu legitimitate in-
dreptățire și mindrie poartă
numele „E p o c a Nicolae
Ceaușescu” — este marcată prin
uriașe, radicale prefaceri în
întreaga noastră viață materia-
lă și spirituală, este o epocă în
care, cu luciditate și curaj, cu
înalt romantism revoluționar,
s-au înfăptuit cele mai minuna-
te transformări, s-au pus în
practică cele mai cuceritoare
proiecte de care depind în mod
vital prezentul și viitorul țării,
al întregului nostru popor. Pu-
teau, oare, arta și cultura să
lipsească din acest impresionant
consens de energii creatoare ?
Putea conștiința mereu vie, me-
reu trează a făuritorilor de
„frumuseți și prețuri noi” să nu
fie prezentă acolo unde ceasul
radical al istoriei le-o cerea ?
Fără îndoială că nu !

Și este meritul secretarului
general al partidului nostru,
tovarășul Nicolae Ceaușescu, a-
cela de a fi definit cu maximă
claritate rolul și locul culturii
și artei în viziunea strategiei de
făurire și afirmare a conștiinței
noastre patriotice și revoluțio-
nare. Spunea în acest sens to-
varășul Nicolae Ceaușescu : „În
activitatea de formare a omu-
lui nou, a conștiinței socialiste
a oamenilor muncii, a tuturor
tinerilor, o contribuție impor-

tantă sint chemate să aducă
arta și literatura. Operele de
artă trebuie să dea expresie
activității tumultuoase a poporu-
lui în toate domeniile vieții so-
ciale, oglindind, în limbajul lor
propriu, marile realizări, entu-
ziasmul, optimismul și hotăria-
rea națiunii noastre de a merge
neabătut înainte. Răspunzând cit
mai bine idealurilor și setei de
progres a oamenilor muncii, a-
ceste opere trebuie să dezvolte
gustul pentru frumos, pentru
înaltele valori morale ale so-
cietății, să-l formeze pe oamenii,
implicit pe tineri, în spiritul lu-
minoaselor principii ale uma-
nismului revoluționar. În spiri-
tul străvechilor virtuți de drep-
tate și omenie ale poporului
român, este necesar ca tinerii
comuniști să devină adevărați
comuniști de omenie, punând
toată viața și munca lor în
slujba oamenilor, fericirii lor,
în slujba egalității și dreptății
sociale”.

Sint, toate acestea, idei-forță
ce afirmă o viziune de o excep-
țională importanță, nu doar
întru afirmarea plenară a rolu-
lui și locului artei în societatea
noastră, ci, deopotrivă, în ma-
nifestarea liberă, creatoare a
vocației constructive a omului
nou, omul zilelor noastre, obiect
și subiect al marii epopei na-
ționale pe care o trăim și o
făurim.

Omul — figura centrală a marelui nostru efort creator

Este un adevăr cu valoare de
axiomă acela că, odată cu isto-
ricul Congres al IX-lea al par-
tidului, omul, nu ca abstracție
inerentă experienței istorice, ci
ca subiect și obiect al ei, a de-
venit figura centrală, valoarea
supremă a tot ceea ce năzuim
și înfăptuim. Secretarul general
al partidului, tovarășul Nicolae
Ceaușescu, a precizat, cu maxi-
mă claritate, rolul și locul artei
și culturii în strategia edificării
și afirmării noii societăți, a
umanismului ei funciar. În
acest sens, capătă o valoare
emblematică aceste cuvinte ale
secretarului general al partidului
: „Preocupat de procesul eco-
nomico-social al țării, parti-
dul nostru a acordat și acordă
o atenție de cea mai mare im-

portanță înfloririi științei și
culturii, ca parte componentă
inseparabilă a edificării noii so-
cietăți, a civilizației socialiste
pe care o făurim pe pământul
României. Preocupându-ne să
asigurăm oamenilor muncii o
viață îmbelșugată, satisfacerea
cit mai deplină a necesităților
lor materiale, acționăm totoda-
tă pentru a așeza noua socie-
tate pe temelia a tot ceea ce
a făurit mai de preț mintea
omului, geniul său creator, a
cuceririlor științei celei mai
avansate ; facem totul pentru a
deschide larg accesul maselor
spre valorile științei și culturii,
spre o viață spirituală cit mai
bogată”.

În același timp se cuvine a
sublinia meritele cu totul de ex-

ceptie ale tovarășei academician
doctor inginer Elena Ceaușescu
în definirea riguroasă și îndruma-
rea permanentă a dezvoltării
științei și învățămîntului nos-
tru, în afirmarea lor ca parte
integrantă, inseparabilă în îm-
plinirea destinului culturii și
spiritualității românești, în
opera istorică de formare și
educare a omului nou, conștient
și devotat al socialismului și
comunismului pe pământul
patriei. Odată mai mult, știința
și cunoașterea se afirmă ca pu-
ternici factori ai progresului și
civilizației, al împlinirii măre-
țelor idealuri revoluționare, de
progres și civilizație.

Definite astfel, rosturile artei
și culturii sint integrate orga-
nic unui amplu și atotcuprinzător
proces revoluționar. Își au,
deci, sensul și semnificații cu
totul aparte.

Datorăm tovarășului Nicolae
Ceaușescu elaborarea riguroasă
și materializarea consecventă a
unei viziuni cu totul novatoare
despre om și umanism, despre
rolul și menirea acestora în
strategia făuririi noii societăți.
O strategie deschisă permanent
creației durabile și înnoirilor,
receptivă față de tot ceea ce
este valoare, trăinicie și afir-
mare a marilor noastre capaci-
tăți creatoare, naționale și so-
ciale. Din acest punct de ve-
dere, putem spune cu deplin
temei că arta și cultura repre-
zintă autentici factori de anga-
jare și mobilizare a conștiinței
noastre înaintate, elemente de-
finitorii ale acestui timp istoric
fără precedent și egal. Nicioda-
tă arta și cultura nu s-au bucu-
rat de o mai aleasă prețuire,
de o mai consecventă și înțe-
laptă îndrumare decit în acești
ani glorioși, niciodată valențele
creatoare ale maselor nu au
fost mai înțelept și judicios că-
lăuzite către impactul cu va-
loarea autentică, dăinuitoare
tocmai prin aceea că ea se rea-
lizează și se afirmă cu poporul
și pentru popor.

Este și firec, deci, ca în acest
univers profund și impresionant,
tineretului să își găsească un loc
cu totul distinct, de neconfun-
dat. Este bine și este necesar să
ne reamintim cuvintele tovară-
șului Nicolae Ceaușescu : „Do-
resc să subliniez în acest con-
text, că viața și preocupările ti-
nerii generații, participarea sa
la marea operă istorică pe care
o înfăptuiește poporul nostru
pot oferi creatorilor de artă —
atit celor mai virstnici, cit și ce-
lor mai tineri — un nesecat iz-
vor de inspirație. Este necesar
ca în cit mai multe lucrări ar-

OMAGIU

Pentru Eroul vieții

La aniversare — cer nesfirșit, albastru,
Corolă cit e zarea din dragoste și dor
Pentru Eroul vieții ctitor de demnitate
Prezent din anii fragezi în tot cutezător.

Desferecată pururi de ghearele furtunii
E țara ce-l aclamă spre comunism chemată.
Columne de iubire și de partinitate
În preajma lui se-nalță acum ca niciodată.

E România țara unde-a văzut lumina
Azi țara libertății în zbor spre viitor
De-aceia îi urează tot omul, riul, ramul :
Mulți ani, cu sănătate, iubit Conducător !

Rod bogat

O vreme românească îmbrățișează-n aur
Întinse bărăgane și dealuri cu livezi.
E astăzi greu hambarul de-al roadelor tezaur
Iar marile recolte cresc sigur sub amiezi.

Cămarile luminii vorbesc de-ndestulare,
De muncă îndirjită spre culmi încă din zori
Cînd peste revărsarea preaplinelor ogoare
Se-nalță-o rapsodie robustă de culori.

Cu fructu-acestor zile noi ducem către soare
Un imn pentru seninul din epoca de glorii
Și brațul ni-e mai tînăr și fără-asemănare
Dintotdeauna-n vîrsta mărețelor victorii.

E ceasul nostru, clarul, de încărcat panere
Cu rodul hărniciei din larg de anotimp
Prezenți în miezul clipei cum El viteaz ne-o cere
Strateg al devenirii sub faldu-acestui timp.

Statornicie

Azi înalțăm columne sub fald cu trei culori —
Arhitecturi de pace și-al vieții noi altoi
Cu primăvara-n suflet, în timp biruitorii
Înaripați de zborul azurului din noi

Iar din întinsul gliei spre cremenea din munți
Acolo unde salba de stele ne adastă
Durăm statornicie luminii de sub frunți
Spre a avea doar soare și cînt în casa noastră.

În frontul hărniciei ne trebuie iubire
Cu tot ce-i braț puternic și gînd de viitor
Cum El, Conducătorul, ne poartă spre-mpîlnire
Sculptat în nemurirea acestui plai de dor.

El, fiul României și-al timpului de glorii
În primul rînd al păcii, mai tînăr ca oricînd
Ne e chezaș al luptei spre marile victorii
Și îl urmărmă cu un înalțat în rînd.

Poemele duratei

Poemele duratei și cînt al cutezanței
Spre culmile de soare ca nicînd ;
Braț al milioanei de creatori de frumos
Pentru tineretea oamenilor și a cetății ;
Nouă rapsodie pentru rodnicia spicelor
Și milenara neclintire a bazaltului ;
Adevăr al faptei de la Congresul IX — corolar
Pentru înalțarea acestui nemuritor pămînt ;

Partid Comunist, Partid al Bucuriei
Crescut din eternitatea vetrei carpatine
Cu un Bărbat Erou cirmaci de prezent
Și încredere nestrămutată în aurul viitorului,
Ție, căldura și freamătul singelui,
Lumina din priviri și setea de înalțimi,
Însemnele de muncă și revoluționare victorii
În steagurile din piscuri românești
Și dăruirea din fiecare clipă
Cînd sărbători în inimi înfloreșc.

Ctitorii

Din poarta munților și de peste ape
Am suit curcubeii în ploile verii,
Am adus soarele în miezul piinii
Investmintînd aerul cu dragostea noastră ;
Seve am înalțat în frunzele stejarilor
Și flamuri pe fruntea victorioaselor schele,
Comorile adîncului le-am adus în lumină
Așa cum dintotdeauna străbunii au visat ;
Satele le-am urcat pe verticala orașelor
Și orașelor le-am dat chip nou, comunist ;
Am adus în ferestre primăvară și flori,
Hore pe pajști și nemaiîntîlnit rod în lanuri,
Temeinicii în piatra fiecărei case
Și porumbei cit cerul în brațe-i poate lua

Că așa se cade să fie și așa ne-a învățat
El, Marele Erou al Muncii și al Păcii,
Al României Ctitor încercat.

TRAIAN REU

tistice de înaltă înținută tineretul
patriei să recunoască, să-și regă-
sească viața, idealurile și aspi-
rațiile sale revoluționare".
În acest fel putem afirma cu
toată îndreptățirea că arta și

cultura noastră devin autentici
factori ai împlinirii noastre re-
voluționare, ai afirmării plene-
re a umanismului epocii de
glorie întemeiată de Congresul
al IX-lea al partidului.

munceste — și cu adevărat
muncește ! — pe acest ogor me-
reu innobilat. Tocmai pentru
că își extrag seva dintr-un
prezent dinamic, tumultuos, pen-
tru că vizează cu o generoasă
deschidere prospectivă noi și
tot mai luminoase culmi de
progres și civilizație !

Aceasta și conferă optimism,
spirit mobilizator, forță de con-
vingere și penetrație artel și
culturii noastre, autentici fac-
tori ai afirmării umanismului
socialist, revoluționar.

În același timp, arta și cul-
tura noastră, prin tot ceea ce
au mai înaintat și mai valoros,
își înscriu o prezență activă,
inconfundabilă în confruntările
de idei ale artei și culturii con-
temporane, promovează, convin-
gător și stăruitor, idealurile
noastre de pace, progres, voca-
ția esențială a acestui popor,
mesajul său profund patriotic și
umanist, voința sa de a trăi și
acționa într-o lume a înțelege-
rii și colaborării, fără arme și
războaie, așezată ferm sub în-
semnele generoase ale culturii
omului și vieții.

Angajare, responsabilitate, spirit militant, revoluționar

Constituite o realitate efectivă
a epocii noastre faptul că de-
mografia culturii se afirmă per-
manent ca o parte integrantă,
înseparabilă a democrației so-
cialiste, muncitorești, revolu-
ționare. Expresie strălucită a ace-
stui adevăr o constituie Festiva-
lul Național „Cîntarea Româ-
niei” în cadrul căruia masele
populare, tînăra generație se
afirmă și se manifestă ca par-
ticipanți activi, creatori și be-
neficiari ai valorilor literar-artis-
tice, culturale ale națiunii. În
același timp, Festivalul Na-
țional „Cîntarea României” repre-
zintă și o autentică școală de
educație revoluționară a mase-
lor, o formă cuprinzătoare și
deosebit de semnificativă în
formarea unei atitudini înain-
tate față de muncă, de viață,
societate. Inepulzabilul tezaur
de talent și de valori pe care
timpul nostru național și so-
cial îl cere și îl stimulează are,
astfel, din inițiativa și sub di-
recta îndrumare a tovarășului
Nicolae Ceaușescu, un cadru
optim, plenar de manifestare,
dispus de cele mai bune condi-
ții pentru a se releva celor pen-
tru care și prin care există.

La fel de bine, la fel de pil-
dutor pentru altitudinea crea-
toare a epocii noastre de glorie
este și faptul că în România a-
cestui timp se manifestă pre-
gnant, permanent, un alt element
al democratismului culturii și
artel noastre patriotice și re-
voluționare care constă în di-
versificarea stilurilor și forme-
lor de exprimare artistică, au-
tentică expresie a libertății de
creație și a dorinței de a pro-
mova tot ceea ce este mai va-
loros și mai înaintat. Desigur,
așa cum este și firesc, aceasta
se împletește în mod dialectic
cu manifestarea unui înalt și
responsabil spirit critic în selec-
tarea și receptarea valorilor, în
promovarea cu exigență și fer-
mitate a acelor creații care să
reprezinte universul moral, di-
mensiunile sufletești ale ace-
stui popor.

În repetate rînduri și în mod
programatic tovarășul Nicolae
Ceaușescu a stăruit asupra fa-
ptului că numai cunoașterea pro-
fundă a realității, atât de di-
namice și atât de complexe, atât
de impetuoase și eroice, în ul-
timă instanță a vieții și muncii

tinerii generații, a întregului
nostru popor, reprezintă auten-
tica, nepuizabila sursă de in-
spirație pentru creatorii din
amplul front al culturii și artei
noastre socialiste. Astfel, sin-
tagma „a merge la izvorul veș-
nic viu al realității” reprezintă
un înflăcărat și înalțat im-
bold creator în toate sferele
vieții noastre culturale și artis-
tice, reprezintă garanția cea
mai fermă a valorii și peren-
ității, a posibilității celui ce

Strălucit program de muncă și creație pentru tinerii oameni de artă și cultură

Este bine știut faptul că în
practica statornicită de Congre-
sul al IX-lea al partidului, din
inițiativa și sub directa îndru-
mare a tovarășului Nicolae
Ceaușescu, toți creatorii valori-
lor noastre materiale și spiri-
tuale sint permanent consultați
în ceea ce privește organizarea
și conducerea vieții noastre po-
litice, economice și sociale. În
acest sens, întîlnirile sistemati-
ce ale tovarășului Nicolae
Ceaușescu, desfășurate atât în
cadru unor dezbateri de lucru,
cît și cu prilejul unor momente
importante din viața obștii
noastre culturale, dobîndesc o
însemnată deosebită, ele per-
mițînd degajarea unor fecunde
concluzii și premise de lucru,
definirea unor noi și tot mai
temerare orizonturi de creație.

Profund atașat idealurilor
partidului și poporului, tinerii
noștri creatori își manifestă
plener alesele virtuți și capaci-
tăți în spațiul generos al Festi-
valului Național „Cîntarea
României”, dau opere durabile
pe măsura acestui timp eroic și
impresionant.

A fi tînăr creator, a fi
om de cultură și artă al „Epocii
Nicolae Ceaușescu” nu este

o simplă realitate în ordine cro-
nologică, ci o identitate morală,
politică și intelectuală ; iată un
însemn de mîndrie al muncii și
creației noastre ! Pentru că, el,
tînărul creator, se simte solidar,
unit trup și suflet cu muncito-
rul, țăranul, elevul, studentul,
cercetătorul științific, brigadie-
rul sau militarul ceasului de azi
al țării, lui îi încredințează gin-
dul și lucrarea sa, de la el aște-
aptă impulsul catalizator, deo-
potrivă, verdictul drept și rigu-
ros al valorii.

O valoare emblematică a a-
cestui timp, o valoare născută
sub semnul dragostei de partid,
popor și țară, de omenie și
pace, o valoare în sprijinul fău-
ririi și cultivării căreia tovarăș-
ul Nicolae Ceaușescu a elabo-
rat cu genială clarviziune și
promovează cu consecvență un
program cu adevărat pe măsura
marilor noastre vocații, aspirații
și împliniri.

Odată mai mult, avem tot
dreptul și putem să o afirmăm
răspicat : cultura și arta, la
noi, aici, acum, stau sub sem-
nul de flacără al minunatului
romantism revoluționar.

ȘERBAN CIONOF

EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU CITITORII ȘI CONSTRUCTORII

Increderea în tineri

Cunoașterea prin acțiune. Un tonic sentiment de siguranță am ori de câte ori mă aflu în preajma oamenilor care știu să se ia foarte în serios atunci când fac un lucru; relația lor cu lucrul acela devine astfel o decizie competitivă cu realul, un act conștient de cucerire a lui. Sunt oameni care mizează totul pe lucrul pe care îl fac, oricât de umil ar părea el celorlalți, transformând astfel actul lor într-un major act existențial și, deopotrivă, cognitiv. Căci nu există o mai eficientă cale de cunoaștere a lumii decât acțiunea asupra ei. Cunoașterea prin acțiune înseamnă de fapt umanizarea realului, altminteri străin, închis în infinitul legilor sale și de neînțeles. Gravitatea și luciditatea cu care astfel de oameni își asumă ordonarea realității și subordonarea ei nevoilor umanului îmi procură, deci, siguranța că eu însumi am un sens, un rol în acest scenariu. E cu atât mai îmbucurător și încurajator că acești oameni sunt tineri, la fel de tineri ca mine, și simt că pot conta pe solidaritatea lor, competiția lor este și a mea.

Sculeni—Tușora—Gorban. Este numele unui șantier național al tineretului, în județul Iași, probabil unul din cele mai complexe șantiere din întreaga țară și, într-un anumit sens, unul din cele mai ciudate, căci aici cinci sute de brigadieri muncitori și treizeci și cinci de ingineri, subingineri și maștrii lucrează pe o arie de 94.000 hectare, de la Sculeni (limita nordică a șantierului) până la Gorban (limita sudică) fiind o distanță de 80 kilometri. Dacă, peste numai cîteva ani, lunca Jijiei, până acum o imensă mlaștină, va oferi agricultorilor condițiile obținerii unor producții record, dacă dealurile sterpe și erodate vor fi în curând protejate contra eroziunii și alunecărilor și vor arăta ca niște vaste amfiteatre, în care, alături de culturile colinare pomice și viticole vor fi și culturi agricole mai pretentioase, de floarea soarelui, porumb, chiar și griu, acestea se vor datora în bună măsură subinginerii Elena Ungureanu, șefa punctului de lucru C.E.S. Covasna, din cadrul Brigăzii 3 — Costuleni a șantierului. Are 26 de ani, conduce activitatea a 56 de oameni și atît Mihai Zavastin, comandantul șantierului, cît și inginerul Constantin Cotor, șeful brigăzii și secretarul organizației de bază P.C.R., spun că ar fi bucuroși să aibă bărbăți cu calitățile ei de organizator și conducător. În replică, am putea vorbi despre dragălistul Dinu Roca, excavatoristul Marcelin Lupu, distins cu Diploma de onoare a C.C. al U.T.C., de subinginerul Constantin Budu, toți în jurul vârstei de 25 de ani... Dar rostul acestor rinduri nu e de a propune liste de premianți. Ar însemna să scriu numele aproape tuturor celor cinci sute de brigadieri care lucrează la Amenajarea complexă de îmbunătățiri funciare Sculeni—Tușora—Gorban, fiindcă pe întreg șantierul indicatorii de plan se realizează lună de lună cu indici ce ating uneori cifra de 1,7.

Primarul din Scinteia. Tînărul primar al comunei Scinteia, Ioan Muscalu, are o înfățișare de urs domestic și un fel de a fi care îl face dintr-o dată simpatic. De la primele vorbe pe care le schimbă cu el, îți dai seama cît de intens își trăiește acest om și bucuriile și necazurile și cît de sincer participă la bucuriile și necazurile semenilor săi. Un om dintr-o bucată, îmi vine să spun, deși sintagma aceasta vine în contradicție cu luciditatea și maturitatea gândirii acestui om preocupat nu numai de stringerea timpului a recoltei, de kilogramele la hectar ale cooperativelor agricole din comuna sa, ci și de continuarea ridicării a nivelului conștiinței și simțirii oamenilor pe care îi conduce. Faptul că prima noastră întîlnire a avut loc la Palatul Culturii din Iași nu este deloc întîmplător. Pri-

marul din Scinteia a băgat de seamă că fosta jandarmerie a comunei ar fi tocmai potrivită pentru un punct muzeistic și, ajutat de cei care dețineau obiecte sau documente cu valoare istorică și etnografică, a înființat aici ceea ce el numește cu mindrie muzeul comunei. Poate că e pretențios spus, dar e un început și nu-i exclus ca în cîteva ani să avem aici un adevărat muzeu. În vara acestui an, la Scinteia a fost inaugurată o tabără națională de sculptură. Dată fiind calitatea calcarelor neolitice de Repedea puse la dispoziția artiștilor veniți aici, date fiind și condițiile excelente de lucru asigurate, primele rezultate n-au întîrziat să apară: expoziția în aer liber, cu cele cîteva zeci de lucrări ale sale, din care cel puțin trei-patru de o deosebită valoare artistică, a și început să fie căutată de turiștii care au tra-

riante ale unui produs, și-au găsit recunoașterea unanimă.

Rezon! Ultima premieră a Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași a suscitât deja în cel mai înalt grad interesul publicului. Spectacolul cu „O noapte furtunoasă”, gîndit de tînărul regizor Ovidiu Lazăr (încă student în anul V), e lipsit de orice prejudecăți în receptarea marelui Caragiale. Viziunea originală, dar nu neapărat și extravagantă, precizia exprimării, inventivitatea și buna inspirație în alegerea soluțiilor scenice la un text atît de dificil, aproape „anti-teatral”, ne oferă un Caragiale mai puțin satiric, epurat de „balcanisme”, totuși nu mai puțin autentic. Ovidiu Lazăr demonstrează, iată, ca alții alți tineri, că valoarea nu așteaptă numărul anilor, că munca, dublată de tenacitate și autoexigență, stă la baza oricărei performanțe, iar luarea în

Lupta cu timpul pentru a cîștiga timp

Construirea unor pasaje rutiere subterane nu mai constituie o problemă pentru potențialul Antreprizelor de Construcții-montaj ale Centralei de Construcții Căi Ferate (C.C.C.F.). Experiența acumulată își spune cuvîntul. Dar cînd pasajul va exista deasupra a două stații de metrou suprapuse (ca la Piața Victoriei), sau cînd acest pasaj va fi un tunel lung de 800 de metri (ca la Lujerului), se înțelege că respectivele lucrări trebuie tratate cu o atenție aparte,

lapte. Inginerul Constantin Cărăp, șef de brigadă, studiază noile planuri sosite de la proiectant. Pe tronsonul pe care îl vor construi acești oameni din Brașov nu vor fi probleme deosebite sau, în orice caz, nu vor fi dificultățile pe care le întîmpină constructorii tronsonului de la Fabrica de lapte pină la bulevardul Uverturii.

În această zonă lucrările au început de la sfîrșitul lunii noiembrie 1986. Aici lucrează o brigadă deosebit de experimentată, care are la activ o hală lungă de 400 de metri în gara Grivița, o hală în care pot încăpea opt garnituri întregi de tren. Tot această brigadă a lucrat la o altă lucrare monumentală, adică la Podul Granf. Aceste realizări au dovedit maturitatea deplină a constructorilor și posibilitățile lor deosebite în ceea ce privește executarea lucrărilor unice. Inginerul Theodor Dinu are multe de rezolvat. În intersecția Lujerului se află o rețea edilitară subterană deosebit de densă, adică aici își dau întîlnire ca într-un plex nervos, o mulțime de conducte de apă, de gaze, cabluri telefonice, electrice, canale de scurgere. În plus, linia metroului, care necesită o atenție specială în ceea ce privește protecția exterioară. Concluzăz aici, printr-un deosebit efort ingineresc și de proiectare, mai multe întreprinderi cum ar fi I.C.A.B.-ul, Teleconstrucția, I.R.E.B.-ul și altele. Sub gerul iernii se lucrează cu atenția încordată, cu gîndul la păienjenii subteran. Acesta trebuie să funcționeze neîntrerupt. Cartierul Militari și alte părți ale orașului nu pot rămîne paralizate din lipsă de energie sau apă.

Am cunoscut cîteva dintre cei peste 220 de muncitori ai Brigăzii Lujerului, oameni care m-au uimit prin îndrăgănia cu care se luptă cu frigul și cu viscolul acestei ierni pentru a face ca lucrarea să înainteze. Am stat alături de ei și m-am încălzit la focurile lor. Întalir lor profesionalism se vede nu numai în calitatea pe care o pun în ceea ce fac, ci și într-un fel de nerăbdare, o permanentă criză de timp. Sunt oameni grăbiți, nu au vreme de stat. Muncesc în schimburi de cîte 12 ore. La două săptămîni intră cîte o săptămîna de noaptea. Tenacitatea lor bărdătească este o școală dură la care vin să învețe mulți tineri pe care i-am găsit dublindu-i pe meseleșii cu experiență.

Intrarea în pasaj dinspre Uverturii se va face chiar din actuala stație de tramvai a liniei 41. Calea rutieră subterană va avea două benzi pe sens. Există în București străzi de 200 m, de 30 m, există bulevarde mai mici de 800 m, cum este Bd. Banul Manta. Cei 800 m ai pasajului îl vor face să fie chiar mai lung decît un bulevard. Această stradă subterană va dudu sub mușcătura vijelioasă a autovehiculelor și va constitui un punct de atracție specială pentru conducătorii auto din București. Pe lîngă siguranța pe care o vor avea în traversarea unei zone atît de aglomerate cum este Lujerului — C.F.R. Cotroceni în prezent, ei vor trăi senzațiile deosebite pe care îi le dă parcurgerea unui tunel lung, al cărui capăt de abia se zărește, ca o geană de lumină în depărtare. Bariera va fi un lucru deja uitat, ca și semafoarele, ca și permanenta, imprevizibila agitație umană de la suprafață. Vom vedea filme în care acest pasaj va apărea ca un teritoriu aparte, plin de întîmplări încă negîndite. Dar cîștigul cel mare se va măsura în cea mai scumpă monedă existentă, în ceva care nu se poate recîștiga niciodată după ce a fost pierdut, în ceva inestimabil, în ceva care se numește pur și simplu: timp. În acest fel, lupta constructorilor cu iarna, cu materialele, cu utilajele și cu pămîntul Bucureștilor se transformă într-o cursă contra cronometru pentru realizarea lucrării în cel mai scurt termen posibil.

VASILE NEAGOE

OMAGIU

Întemeietorului erou

Să-l cinstim cum ne cinstim bărbății
Ce ctioresc a țării dăinuire,
EL ne durează-n amplă devenire
Cum în țării se-nveșnicesc Carpații.

Și orice clipă dor solar se face,
Și țării-i înălțăm colonne-albastre,

Cîntec în ianuarie

Lumina se adună-n tricolor,
un gînd azi țara o străbate:
mulți ani, mulți ani, iubit Conducător!

Din mari uzine, din mînos ogor
în vers rotund se intrupează-n toate:
mulți ani, mulți ani, iubit Conducător!

În Ev de Aur — demn, strălucitor
ne auzim și inima cum bate:
mulți ani, mulți ani, iubit Conducător!

Columne-s toate gesturile noastre
Și-n cald Omagiu fapta se preface.

Eroului de bine și de pace...

GEORGE COANDA

Noi retrăim o patrie de dor,
izvoarele-i cu adincimi curate:
mulți ani, mulți ani, iubit Conducător!

Deschideți poarta soarelui în zori,
se-nalță tricoloru-n libertate:
mulți ani, mulți ani, iubit Conducător!

VIRGIL DUMITRESCU

seu prin această zonă. Parcului de sculptură de la Măgura Buzăului i se anunță un serios concurent la Scinteia! Cine îl cunoaște pe Ioan Muscalu, cine știe capacitatea de muncă a acestui om, energia lui inepuizabilă și pasiunea cu care se dedică unei idei, va înțelege că nu exagerez deloc.

Forme industriale. Înființată în ultimii ani, întreprinderea TEHNOTON din Iași este deja binecunoscută cititorilor și recunoscută, în țară dar și peste hotare, pentru calitatea aparatului de înregistrare și redare audio produsă aici. În scurt timp, aparatele de radio, pick-up-urile și casetofoanele cu marca „Tehnoton” au pătuns și pe piețele care constituiau altădată fiefuri inexpugnabile ale unor firme cu vechi tradiții. E lucru știut că radioreceptorul sau radiocasetofonul nu trebuie doar să „cînte” bine, pentru a interesa și a fi achiziționat, ci la fel de important e să aibă o formă plăcută, să se integreze armonios în ambianța locuinței moderne, să poată fi reglat ușor, să satisfacă cele mai diverse gusturi în ce privește materialul, culoarea, dimensiunile etc. — calități care depind de inteligența, talentul și bunul gust ale celui care îl „vede” în imaginație. Înainte de a fi produs. La „Tehnoton” omul acesta se numește Magda Sficlea. Absolventă a Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” — promoția 1979 — Magda Sficlea are deja un palmares deosebit de bogat, designul propus de ea unor produse electronice, de la combina muzicală la minireceptorul Song, confruntîndu-se cu exigențele publicului și specialiștilor, intrînduși aprecieri elogiase la numeroase expoziții și târguri internaționale. Cairo, Tripoli, Casablanca, Poznan, Zagreb, Plovdiv, Bagdad, Salonic sînt numai cîteva din locurile unde talentul și ingeniozitatea acestei fete discrete și cuminți, obișnuită să lucreze retrasă și tenace la miile de va-

posesiune a realului — ca să mă exprim în termenii cu care am început aceste rinduri — e condiționată de efortul competent, constant și lucid de auto-perfecționare.

Sînt oameni de aceeași vîrstă cu mine, oameni cu nume, cu familie și copii — unii dintre ei — au bucurii și necazuri, iubesc, luptă pentru ideile lor, pentru o cauză, supun, prin marea efort comun, realitatea transformărilor în stare să o umanizeze, să o educe — de fapt să o creeze. Înțelegînd toate acestea, am înțeles mai bine și cuvintele de laudă la adresa tinerilor pe care le auzisem la Comitetul județean de partid Iași, la comandamentul Șantierului național Sculeni — Tușora — Gorban, ori la Uzina de utilaj greu. La Ruginoasa, la Pașcani, la Mircești, în întreprinderile industriale din Iași, în lăcașele de cultură și în instituțiile de învățămînt am putut constata aceeași, mereu vie și serioasă preocupare a tinerilor față de lucrul lor, fie acesta material sau spiritual, ceea ce explică increderea cu care acești tineri sînt întîmpinați în inițiativele lor, responsabilitățile deosebite care li se atribuie. Elena Ungureanu, Ioan Muscalu, Magda Sficlea, Ovidiu Lazăr constituie, desigur, patru exemple, dar nu excepții, nu exemple pozitive de care ne servim într-o ocazie sau alta, ci exemple ilustrînd o realitate mai generală, adică regula consimțită liber și conștient de întreg tineretul țării noastre. Numele oricăruia dintre tinerii întîlniți pe parcursul celor zece zile petrecute în județul Iași poate fi adăugat acestei scurte liste, așa cum alte mii și mii de nume ale unor tineri de pe întreg cuprinsul țării ar putea completa imaginea despre munca eroică în vremuri eroice ale întregului nostru popor, avîndu-i în primele rinduri pe comușiști.

PETRU CIMPOEȘU

cu atenția cuvenită lucrărilor unice.

Deci, 800 de metri de pasaj subteran. Aceasta nu înseamnă o distanță în care să mînci o piine dar, totuși, sînt vreo zece minute de mers pe jos.

În momentul de față constructorii au luat în stăpînire întregul teritoriu pe care își vor desfășura lucrările. După cum vom vedea, unii se află mai la început și alții acționează cu tot potențialul, funcție și de complexitatea lucrării cît și de posibilitățile umane și tehnico-materiale de care dispun.

O intrare în pasajul larg de 23 de metri și înalt de 8,50 se se va face dinspre Bd. Emil Bodnăraș. Pe locul viitorului acces se află acum o clădire mică, un grup social al autobazei care funcționează pe întreaga suprafață dintre bulevard și calea ferată. În această zonă va lucra Antrepriza de poduri a C.C.C.F. Acum, cu ajutorul pikhamerelor se sparge fierul-beton al curții autobazei pe viitoarea direcție de înaintare a instalațiilor Kelly. Aceste mașini ciudate, pe care cititorul le poate recunoaște după coloanele subțiri de metal cu care parcă străpung cerul, vor intra imediat în funcțiune pentru a săpa locul viitorilor pereți laterali, pereți pe care constructorii îi numesc „muiați”. Tot Antrepriza de poduri va opera străpungerea tunelului pe sub calea ferată.

În continuare, construirea pasajului este preluată de către Antrepriza de Drumuri și Poduri din Brașov, care antrepriză este secție a I.A.D.P.-București. Pe cei 206 m de tunel, cele patru instalații Kelly vor opera săpăturile necesare a 114 panouri din fier-beton. Deocamdată, se lucrează la organizarea suprafeței de lucru, adică la eliberarea terenului de construcțiile dinspre Fabrica de

Tineri, ca oricare alții

Ori de câte ori vorbește despre „al mic”, fiul lui de doi ani și jumătate, fața lui Silviu se înseninează. L-am rugat să ne istorisească și nouă câteva dintre „isprăvile” băiatului. A rămas puțin incurcat, „nu știu, nu-mi amintesc acum, pe loc... sint întâmplări obișnuite, de fiecare zi...” L-am întrebat despre fată, zimbete, „nu mai face năzdrăvăni, e mare, la toamnă merge la școală”. I-am citit în ochi mindria. Cu aceeași bucurie vorbește și despre soția lui care lucrează tot în cercetare și este tot fizician, ca și el. Nu am amintit despre Silviu pentru că ar fi un om neobișnuit. Dimpotrivă. Este unul dintre acei mulți tineri cercetători, mereu optimiști, pentru care imposibilul a devenit a noțiune extrem de relativă. Lucrează degajat cu aparate care se numesc fie „analyzer de spectre”, fie „multimetru electronic” sau „frecvențmetru numeric” și vorbește la fel de firesc despre fibrele optice, despre tehnicile de prelucrare numerică a semnalului analogic, sau despre realizarea rețelelor de calculatoare. De la ceilalți colegi ai lui am aflat că de curând a primit premiul I în cadrul Concursului de creație științifică pentru tineret — secțiunea electronică, organizat de Comitetul municipal București al U.T.C. pentru „Multiplexor și convertor analog numeric tip P.C.M.” (autori alături de el, Silviu Apostolescu, alți doi tineri, Gh. Țucu și C. Costea). Am vorbit despre Silviu și pentru că în el am recunoscut cercetătorul modern, intelectualul care se numește astfel nu numai pentru că a absolvit o facultate, ci pentru că își pune tot timpul probleme și caută soluții, pentru că trăiește în istorie la timpul prezent.

La fel am fi putut vorbi despre oricare altul dintre tinerii care lucrează la Institutul de Cercetare Științifică și Inginerie Tehnologică pentru Automatizări din Calea Floreasca (pe scurt, I.P.A.). Între două sesiuni — la I.P.A. timpul este foarte prețios — l-am rugat pe tovarășul director, ing. Aristide Predoi, să ne vorbească despre tinerii din institut. A zămbit, „nu știu ce aș putea spune în plus despre ei, faptele lor vorbesc de la sine”. Ne-a invitat să vizităm institutul, să discutăm nemijlocit cu cei ce lucrează aici, să-i incităm la destăinuire despre problemele și munca lor de zi cu zi. Am avut posibilitatea să cunoaștem unul dintre avanposturile științei românești moderne, al acestei epoci de mari împliniri pe care, cu justificată mindrie patriotică, o numim **Epoca Nicolae Ceaușescu**. Încă de la Congresul al IX-lea al P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu a formulat necesitatea obiectivă, legică a transformării științei, în contextul societății socialiste românești, în una din forțele motrice esențiale care condiționează întreaga dezvoltare economică și socială. În acest cadru, un rol deosebit a revenit automatizării și robotizării, fără de care o economie modernă nu ar putea exista. Acum, la început de ianuarie, lună atât de plină de semnificații pentru istoria României, ce s-a împlinit cu un simbol scump întregului popor, aniversarea zilei de naștere a celui ce intruchipează cele mai înflăcărâte năzuințe de dreptate, onenie, cetezanță și pace, cei ce lucrează în domeniul cercetării științifice și ingineriei tehnologice au motive în plus de satisfacție și de mindrie, de recunoștință și profundă stimă față de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, întrucât, așa cum se știe foarte bine, numai în aceste ultime două decenii a fost cu puțință să se atribuie cercetării științifice și tehnologice naționale sarcini și obiective majore, rolul de cea mai puternică forță a progresului social și economic.

Un exemplu grăitor pentru avântul fără precedent pe care l-a cunoscut știința românească în această epocă, este procentul foarte ridicat de tineri care lucrează în institutele de cercetări. La I.P.A., peste 70 la sută din cei ce muncesc aici sint uteciști și energia, entuziasmul lor fuzionează perfect cu experiența celor mai în vîrstă, rezultatul fiind exprimat în produse cu o înaltă calitate, competitivă pe plan mondial, corespondind celor mai înalte exigențe. Muncitori, tehnicieni sau ingineri, i-am putut deosebi nu-

mai după însemnele de pe ecuson, căci muncitorii participă efectiv alături de ingineri la proiectarea circuitelor de pe plăcile logice, de exemplu, pentru ca imediat, inginerii să înceapă împreună cu ei realizarea cablajelor, sau lipirea componentelor electronice. Delimitarea dintre ei este foarte relativă și în timp. O mare parte din cei cu studii medii frecventează la seral cursurile învățămîntului superior tehnic, urmînd să-și continue activitatea în institut ca ingineri sau subingineri. O fericită imbinare, dincolo de cadrul facultății, a triadei învățămînt, cercetare, producție.

Am discutat cu mulți dintre tinerii din institut despre realizările lor și mi-au vorbit cu pasiune și mindrie despre participarea lor activă la programul național de Automatizare, Energetizare, Robotizare, de lucrările privind implementarea tehnologiilor de vîrf în procesele de producție cum ar fi proiectarea pe calculator sau conducerea automată a proceselor tehnologice, de echipamente realizate pentru centralele nucleare, de cele cu imediată utilizare în domeniul naval sau geofizic. Un loc aparte îl ocupă sistemele electronice destinate metroului pentru dispecerizarea energetică și a traficului. Deja, tronsoanele 1 și 2 ale magistralei a II-a au

majoră pentru economia națională ce permit creșterea puternică a productivității muncii, reducerea importurilor, a consumurilor de materii prime, materiale și combustibil, extinderea continuă a proceselor de automatizare și robotizare în cele mai diverse domenii ale economiei.

La I.P.A. poți întîlni deci o variantă pregnantă a portretului cercetătorului român contemporan, constructor al socialismului și comunismului în acest sfîrșit de mileniu.

BOGDAN FICEAC

Portret de grup cu flori de mină

Există o galerie de bază pe unde se intră și o galerie de cap care delimitează corpul minereului. Între cele două galerii, verticalitatea subterană împarte panourile de exploatare. Fiecare abataj are asigurate condițiile optime de muncă și securitate a personalului, aera-

de adîncime, orașul dintre florile de mină.

A venit la Bala Borsă de pe un șantier național de construcții-montaj și a lucrat inițial ca lăcătuș subteran. A făcut seralul, postliceala, a terminat A.S.E.-ul iar acum, la 39 de ani, e student în anul întâi la Academia de partid. Din 1962 lucrează la sindicatul Exploatarea minieră. De aici încolo biografia sa exemplară se suprapune peste biografiile tuturor celorlalți. Să vorbești despre viața și realizările lui Cașvan Nicolae în continuare înseamnă să vorbești despre destinele multora dintre oracii săi pentru că un colectiv minier este o realitate atât de compactă încît fiecare se ogîndește în celălalt, așa cum cristalele unei stîbîne se reflectă una în alta multiplicînd lumina în compactitatea indestructibilă a unei flori de mină.

Oricît ai încerca să afli și alte date personale ale lui Cașvan Nicolae, nu vei reuși. El îți va vorbi ca despre sine de briga-da fruntașă a lui Grec Nicoară de la mina Burloaia, brigada cu cea mai înaltă productivitate fizică. Dacă-ți va spune că Grec Nicoară este deținătorul din 1960 al trofeului „Diamantul de Maramureș”, vei înțelege că-l consideră și o victorie personală. Același trofeu a fost dobîndit și de Vențel Petru de la

tea spune cu îndreptătită mindrie, în clipa în care istoria contemporană îi strigă pe numele faptelor lor: prezentul sint și eul!

MARIA ȘTEFANCA

O ctitorie culturală: Revista „Manuscriptum”

La scurt timp de la alegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în fruntea partidului nostru, s-a constatat o puternică primenire în toate sectoarele vieții materiale și spirituale. Înzestrat cu un acut spirit vizionar, cunoscînd în profunzime istoria socială, politică și culturală a națiunii, tovarășul Nicolae Ceaușescu a întreprins o cercetare minuțioasă a tot ceea ce ține de viața spirituală a țării noastre.

Istoria, literatura, lingvistica și filologia, artele și celelalte au cunoscut un impuls rapid, făcînd astfel progrese uimitoare.

În aceste împrejurări apare revista **Manuscriptum**, periodic trimestrial al Muzeului literaturii române, al cărui ctitor este însuși președintele națiunii române, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

S-au împlinit, de curînd, cincisprezece ani de cînd revista **Manuscriptum** apare cu o excepțională punctualitate. Ca și prin intermediul altor publicații, și prin intermediul acesteia se accentuează, atât în conștiința cercetătorilor, cit și a marului public avid de adevăr și frumos, acel sentiment românesc unic, care ne detașează sensibil în lumea europeană și intercontinentală. Trăsăturile definitorii ale acestui sentiment românesc se regăsesc în textele și comentariile publicate în această revistă fără precedent în istoria literară românească. Așa se face că, în cele șaiseci și cinci de numere, care de fapt sint 65 de cărți, aparute pînă în momentul de față, se găsesc numeroase opere și documente aparținînd tuturor scriitorilor importanți ai literaturii naționale.

Aceste texte uitate în arhive particulare și publicate vin să argumenteze patrimoniul nostru spiritual, vin să consolideze o istorie literară fragmentară și, de multe ori, lacunară, vin să stabilească anumite conexiuni între scriitorii și cărturarii români și cei de pe alte meridiane ale lumii. Operele și documentele imprimate în paginile revistei **Manuscriptum** se bucură de o impecabilă transcriere filologică, precum și de un aparat de note de istorie literară de o excelentă erudiție. Totul este integrat în parametrii biografiei și ai operii integrale a scriitorului investigat. Se nuanțează, acolo unde este cazul, unicitatea documentului, ce aduce nou și ce modifică în viața scriitorului sau a operii. S-a întreprins o investigație riguroasă în biografia și opera lui Mihai Eminescu, Mateiu I. Caragiale, Ion Barbu, Vasile Voiculescu, M. Blecher, G. Călinescu, Tudor Vianu, Gala Galaction, Constantin Stere, Pompiliu Constantinescu, Lucian Blaga, Ion Pillat, Ion Minulescu, Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu, G. Ibrăileanu, Duiliu Zamfirescu, Paul Zarifopol, Elena Văcărescu, Octav Suluțiu, Tristan Tzara, Mihail Sebastian, Camil Petrescu, Mihail Dragomirescu, Ion Marin Sadoveanu, Vasile Părvan, Nicolae Iorga, Perpessiciu, Hortensia Papadat-Bengescu, E. Lovinescu, Gib I. Mihaescu, Alexandru Macedonski, I. L. Caragiale și a altora, aducîndu-se la lumină noi aspecte care întregesc imaginea creatorilor de frumos din republica literelor românești.

După dispariția lui Perpessiciu și a lui Al. Oprea, revista **Manuscriptum** continuă, prin tinărul istoric și critic literar Fănuș Băileșteanu, să aducă noi și substanțiale contribuții de istorie literară alit de necesare în elaborarea unei istorii complete și exacte a scrisurii românești din toate timpurile.

Dezideratul președintelui Nicolae Ceaușescu — scrieți istoria așa cum a fost — predecează fiecare număr al acestei reviste de cercetare literară.

NICOLAE SCURTU

OMAGIU

Patriotul

In venele țării, lucid, patriotul
pulsînd eroic secunda
istoriei, infăptuirilor
ce vor veni
înalță din țarjele albastre ale zilei
o patrie de iubire și pace
de cinste și omenie

sub arcu tenace al unui timp
fără precedent
in venele țării, lucid, patriotul
e ziua de miine
a fecăruia dintre noi...

VICTORIA MILESCU

A fi tinăr

A fi tinăr, ca un copac
tinăr în pădurile patriei, a crede
în rădăcinile tale, în florile
cu care mingii lumina ;

un inel prin care trece
trecutul și viitorul neamului
tău ;

A fi tinăr, adică a
vorbi cu inima cuvintele
patriei, a-i asculta chemările
cu toată ființa, a nedormi
întru liniștea ei ;

A fi tinăr
și a te putea ridica în lumina
dimineților drept, a putea
saluta cu iubirea la timp
și a rosti o urare
de pe piscul acestui ianuar !

VASILE PREDA

fost dotate cu astfel de sisteme, urmînd acum tronsoanele 3 și 4 care vor ajunge chiar aici, în Pipera și, în perspectivă, magistrala a III-a.

Spre mijlocul zilei, am avut o convorbire de câteva minute cu secretarii organizațiilor de bază ale U.T.C. Ne-am așezat în jurul unei mese, afară începuse din nou să ningă rar, cu fulgi mari, și i-am rugat să evidențieze câteva dintre lucrările la care colegii lor de organizație au avut un aport deosebit. Au rămas puțin incurcați. Și asta pentru că le era foarte greu să aleagă. Am selectat câteva cu regretul de a nu avea spațiul necesar pentru a vorbi în amănunt despre ele, sau despre celelalte pe care am fost nevoiți să le omitem: „Sistem de dezvoltare cu programe flexibile” (autori V. Bundaru, V. Cirstescu, A. Nițulescu, C. Vasilescu) — premiul trei la concursul național de creație tehnico-științifică pentru tineret 1986, „Sistem de control al umidității în industria textilă” (I. Popa, L. Lungu, G. Neagu) care, integrat în utilaje, este exportat, „Regulator multicanal cu microprocesor de 16 biți RM 16” (E. Taropa, A. B. doiu, M. Popescu), „Sisteme distribuite de conducere a procesului industriale” (S. Popescu, V. Curcă și alții).

Ca oricare institut de cercetare modern, care nu se limitează numai la studii și experimentări, în cadrul I.P.A. ființează și o secție de producție ce încheie complet circuitul început de cercetare și proiectare. Aici sint realizate efectiv și puse în funcțiune echipamentele concepute în institut sau chiar de micul colectiv de fizicieni din cadrul secției (Marțian Dima, Felicia Dulea și ceilalți). Sub atenta îndrumare a șefului de secție, ing. Stanciu Eustațiu și a celorlalți colegi mai în vîrstă și cu experiență sint realizate aici lucrări de importanță

jul și tot ceea ce ține de crearea indispensabilului microclimat subteran. Oxigenul se introduce aici prin ventilatoare electrice, pneumatice sau tiraj natural. Iarna aerul intră prin galeria de bază și iese prin galeria de cap, fiind mai cald în mină decît afară. Vara se inversează circuitul, aerul cald fiind mai ușor decît cel din mină.

Microclimatul subteran e o realitate mult mai profundă în semnificațiile ei decît ne sesizează simpla sa expresie verbală. Pe lângă microclimatul ecologic creat în subteran altfel încît plămîni minerilor să poată respira normal, există aici un microclimat de natură umană cu totul specific în care ființa ca întreg organic să poată respira în toate plenitudinea sa. Un microclimat uman de care e absolută nevoie pentru că Baia Borsă e o așezare cu totul diferită de celelalte localități ale Maramureșului. În orice sat sau oraș ai intra printr-un capăt al său, poți ieși undeva prin celălalt capăt. În Baia Borsă, dacă intri nu mai ai unde ieși nicăieri decît deschizînd porțile pămîntului spre orizonturile sale subterane. Baia Borsă e un fel de ancoră a Maramureșului spre miezul mineral al pămîntului. În această parte a nordului românesc, toate drumurile duc spre Baia Borsă.

Cașvan Nicolae cunoaște bine istoria acestei duble construcții. Ultimii douăzeci de ani din tinărul său destin s-au împletit strîns cu destinul uneia din tinerele, cele mai tinere orașe ale țării. Dar n-ar fi nici corect nici exact să spun că orașul s-a ridicat sub ochii săi, pentru că el n-a participat la noua istorie a acestor locuri doar cu privirea ci brațele sale au fost una din miile de perechi de brațe care au ridicat atât verticalitatea urbană a așezării de la suprafață cit și dublura sa subterană, cealaltă jumătate a sa

mina Gura Băii.

Dar iată și alte detalii selectate din zone cit mai diferite cu puțință care adunate la un loc în mozaicul paginii întregesc imaginea vie a unei puternice realități miniere. Maistrul Deoancă George a realizat o vană la pompele de vid ale flotației care a adus, în ultimii cinci ani, un beneficiu de patru milioane lei constînd în reducerea consumului de metal și sporierea gradului de funcționalitate și fiabilitate a pompei. Subinginerul Maidic Francisc a construit împreună cu colectivul inginerului Vodnar Anton două microhidrocentrale pe riul Țișla cărora li se alătură cea realizată de mecanicul șef Vodnar Ioan. Spătarul Augustin, directorul uzinei de preparare, este în același timp și instructorul formației de dansuri a ansamblului artistic al clubului „Minerul”. Patru frați pe nume Roman sculptează excepțional în lemn. Cineclubul realizează filme de protecția muncii, filme educative care se proiectează săptămînal la gurile de mină sau în sălile de apel din subteran. Cinci copii antrenanți de clubul sportiv al întreprinderii au intrat între primii zece schiori în clasamentul republican. Alți copii legitimați ai aceluiași club fac box și judo de performanță.

În fiecare dintre aceste fațete diferite ale uriașului cristal care este Exploatarea minieră Baia Borsă se reflectă și o parte din ființa lui Cașvan Nicolae sau a oricărui alt tovarăș al său din cei cițiva mii care intră în trei schimburi de zi și de noapte, în trei mereu neîntrerupte schimburi, în adîncul pămîntului prin porțile minelor din munții Maramureșului. Așa cum oricare dintre ortacii lui Cașvan Nicolae strigă prezent în sălile de apel la intrarea fiecărui schimb, la fel de bine oricare dintre milioanele de muncitori ai patriei de azi ar pu-

CUNOAȘTEREA ȘI RECUNOAȘTEREA SPIRITUALITĂȚII NOASTRE

A trăi cu intensitate viața acestui pământ, cultivând studiul științelor umane, într-o atitudine eroică față de existență și de încercările ei, a dăinui cu ajutorul operelor, în transfigurarea comportamentului etic în creație, este o caracteristică primordială a creațiilor culturii românești. Faptele omului sînt transmise prin operele de artă care înving trecerea și labilitatea umană, cu marea lor putere spirituală, care nu poate fi distrusă, de a fi faruri nestinse ale umanității. Un creator al culturii nu aspiră spre trăirea singulară în confesiunea dramatică despre propria viață împletită cu a celor mulți, ci spre cunoașterea și revelarea structurilor și adevărului marilor probleme care agită existența și de ale cărei unde fremătătoare nimeni nu se poate izola, pe insule solitare. Orice operă de artă de valoare este în osmoză cu viața unei lumi în perpetuă mișcare și transformare, o lume care se reinnoiește mereu, pe drumurile sale ascensionale. Orice operă de valoare este de aceea și o lecție de elevație spirituală și morală, o lecție de comportament existențial și de demnitate umană. Orice operă de valoare nu este altceva decît o interferență a vieții generale cu cea individuală, o mărturie în care realitatea este transfigurată de artă.

Aplecat în permanență asupra uneltelor atît de greu de minuit ale artei, meditînd la „marile lucruri” pe care le ridică viața și pe care le trăiește cu intensitate, creatorul culturii răsfrînge razele talentului său și ale experienței sale existențiale asupra structurilor de cristal ale operei pe care o lansează omenirii. Examen al cunoștinței scriitorului, reflectare în apele de lumină ale verbului, opera sintetizează universalul la scara unică a creatorului, el însuși om viu, ancorat adînc în realitate, înțelegînd arta ca acțiune și datorie de împlinit, ca victorie a rațiunii, a adevărului și frumuseții. Un creator nu se izolează în turnurile înalte ale alienării. El nu se abandonează visului care să-l separe de oameni, nu aspiră spre pluri-singular pe mări necunoscute, ci tinde să poarte cu sine întreaga încărcătură a umanității spre un viitor armonios, rațional. Înscris în epoca și în structurile colectivității de care este legat prin mîile de fibre ale marilor sale sensibilități, el încearcă să fie o vibrație profundă a unui spațiu și timp determinate, transfigurînd istoria concretă.

IN SPIRITUL GENEROSULUI UMANISM CONTEMPORAN ROMANESC

Un creator de cultură pune în centrul operei sale frumusețea adevărului integral, problema demnității omului, denunțînd tot ce ar putea știrbi din armonia omului și a realității contemporaneității sale. El se ridică pentru libertatea spirituală care acordă sigiliul său vremurilor tuturor operelor create în numele său. Drumul lui aspru este luminat de marile speranțe pe care le poartă în sine încrederea nestrămătată în mutațiile pozitive ale condiției umane. Afirmator al adevărului, transfigurator de darul inefabil, inconfundabil al artei și talentului său, creatorul de valori spirituale este o voce clară a umanității, exponent al coralității sale, un mesager al ei, încărcat de responsabilitate, pe deplin conștient că un creator nu poate evada din istorie. El îl reprezintă totdeauna pe om, drept cea mai vie și mai conștientă dintre toate ființele care trăiesc, singura făptură care se opune, prin creație, labilității și trecerii universale.

Poporul român are un profund respect pentru înaltele valori ale spiritualității, iar în finalitatea oricărei acțiuni din România epocii glorioase inaugurate de Congresul al IX-lea al partidului, se tinde spre deschiderea umanistă, spre modelarea condiției umane, spre o entitate desigur greu de ajuns, a perfectibilității și desăvîșirii, ideal către care aspiră omenirea de la originile sale și care va accorda definitiv omului demni-

tatea care îl diferențiază în univers.

Așa cum în nenumărate rânduri a subliniat secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, astăzi în cultura românească se manifestă un neîntrerupt proces creator, caracterizat de criteriul fundamental de concordanță între social, istoric, etic și estetic, caracterizat de voința creatorului de artă de a transmite o concepție umanistă asupra existenței, încorporată substanței meditației lucide, însușind materiei artei o vibrație profundă și un patos de participare, generate de confruntarea ideilor, pledînd totdeauna pentru încrederea în om, în opera sa, în infinitele sale posibilități.

men al faptelor, împotriva oricărui absolutism în sfera dinamică a ideilor.

Stăpîn deplin pe mijloacele expresive ale artei sale, scriitorul, artistul caută să se ridice deasupra oricărui compromis estetic sau ideologic. Orice operă a literaturii este o unitate de creație neconvențională, un organism unic, o carte de artă și de poezie, despre destinul uman.

Literatura și arta sînt o mare speranță a umanității, cuprînzînd în sfera lor de lumină întreaga încărcătură de energie spirituală a unui om reprezentativ pentru întregul gen uman. Ele pot ridica punți de legătură cu întregul univers, conciliînd pe om cu natura vitregă, cu

a creatorilor literaturii și a artelor este de a demonstra că problema fundamentală pentru o mai bună înțelegere între popoare va rămîne totdeauna problema raporturilor culturale reciproce.

Într-o aspirație implicită spre universalitate, cultura contemporană românească este caracterizată de asimilarea, în mod creator, a tot ce se înscrie mai de preț în spiritualitatea întregii lumi. În același timp, reprezentanții ei, creatorii literaturii și ai artei, sînt ferm conștienți de valoarea culturii autohtone, de interesul pe care îl poate genera cunoașterea ei aprofundată, concluziile etice, estetice și filosofice încorporate substanței artistice, sonul specific al

cărcate de spiritualitatea fiecărui popor, în circuitul universal. El favorizează cunoașterea și apropierea între culturi, ridicînd înalte punți de legătură între popoarele lumii. Opera tradusă devine parte integrantă a literaturii poporului în limba căruia s-a făcut tălmăcirea, îndeplinind aceeași funcție culturală ca și o operă originală.

De ani de zile înscrisă în repertoriul internațional al traducerilor editat de UNESCO, *Index Translationum*, ca „mare traducătoare”, țara noastră consideră că nici o cultură nu se poate realiza integral printr-o închistare în sine, printr-o închistare în limitele propriilor valori naționale. Iată de ce se tipăresc anual sute de titluri de traduceri în tiraje considerabile, iată de ce transmitem prin „ferestre deschise”, mesajele culturii românești pe toate meridianele, conștienți că în felul acesta este servită grandioasa cauză a omenirii contemporane, echivalentă cu cunoașterea și cu pacea universală.

În anii de cînd în fruntea partidului și statului se află tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a pus un accent nemaîntîlnit pe importanța pe care o au literatura, arta românească în circuitul universal de valori, deci cunoașterea patrimoniului cultural românesc, difuzarea lui pe întreg globul, intrarea, astfel, în dialogul universal de valori spirituale.

În acest neîntrerupt flux al spiritualității României își transmit mesajele sale profund umaniste, înscrisînd în ultimii ani peste trei mii de titluri de cărți reprezentative, traduse în peste o sută de limbi străine. Literatura română, reprezentativă pentru întreaga existență a unui popor, conturînd luminos sensurile spiritualității sale, pătrunde în comunitatea culturală a lumii, caracterizată de originalitate și de receptivitate la idelle adevărului și frumuseții. Au fost atinse de cartea românească zone neexplorate pînă acum și într-adevăr se poate afirma că nu lipsesc din această lungă serie de semnale ale culturii românești, transmise pe toate meridianele, numele celor mai reprezentativi scriitori, de la clasicii literaturii la prestigioșii creatori contemporani, la tinerii care justifică valoarea mondială a poeziei actuale românești.

Demnă de a fi subliniată este o altă activitate importantă în aria cunoașterii spiritualității românești. Este vorba de învățămîntul limbii române, de aprofundarea de către străini a cunoașterii acestui miracol de unitate lingvistică, cu o evoluție atît de interesantă din punctul de vedere al filologiei romanice. Există zeci și zeci de instituții universitare în lumea întreagă în care se studiază limba română, există mii de străini aflați la desăvîșirea studiilor în țara noastră și care învață implicit în limba română. Există instituții de cultură românească la Roma și New York, cu finalitatea de a prezenta în aceste mari metropole efervescenta creație a culturii românești.

Zecile de lectorate de limbă română e bine să aibă în fruntea lor atîția mesageri ai spiritualității românești, care să predea nu numai elementele limbii române, ci să fie exponenți integrali ai unei culturi puternice pe al cărui milenar trunchi tradițional se altoesc mlădițele modernității, ale celor mai noi date și experimente. Uniunile de creație, revistele românești, trebuie să-și intensifice activitatea de difuzare a valorilor reale ale literaturii și artei.

Există, desigur, și alte căi care n-au fost încă larg deschise, dar care vor trebui să fie străbătute — și nu cu pași incoți — pentru a contribui la cunoașterea și difuzarea culturii românești, a celei clasice și a celei contemporane, reflectînd adevărul epocii noastre, efortul de a construi o societate nouă menită a duce România pe noi culmi de civilizație și progres, demnă într-adevăr de a se înscris, luminos, în cadrul universal al celor mai înalte valori ale spiritualității umane.

ALEXANDRU BALACI

OMAGIU

În festivă zi

În pocalul zilei clocotesc ninsori,
La serbarea iernii, limpede, deplină;
Sub pavoaz de purpur, sub steag tricolor,
Țara-și taie drumul spre zări de lumină.

Dirz cirmaci la proră, încercat Erou
Este el, Viteazul, cel Bun și cel Drept,

Ctitorul de miine, făurar de nou,
Cel iubit, cel Mare, cel mai înțelept.

Un mănunchi de gânduri limpezi, vii, de pace
Pentru-al țării Fiu, în festivă zi,
Aducem cu toții, de pe plaiuri dace,
Înmuri de cinstire, flori și bucurii.

NICOLAE ROTARU

A dăinui, în gînd cu țara

A dăinui, în gînd cu țara,
noi trepte de lumină, mai sus, a împlini
— supremă faptă și demnă-ncumetarea,
Eroul ne e stîndard istoriei noastre vii.

Brav cuget Epocii de glorie,
prin el destinul ni-i rotund,

și-i plin de viață sunetul culorii
și drumul are sensul cel profund.

O Epocă, un Om și anii — verticale
spre viitorul comunist — supremă
țintă și măreață cale
avîndu-l ctitor, simbol și emblemă.

DAN VĂITEANU

În România Epocii Nicolae Ceaușescu s-au sfărîmat inelele lanțurilor dogmelor sacralizante, s-au îndepărtat definitiv vâlurile ignoranței și fiecare om de cultură se ridică în apărarea spiritului uman care își spațiază neconștient cunoașterea, investigînd în univers. În opera de vastă respirație a scriitorilor și artiștilor prezentului se exprimă suma realității și existenței contemporane, în care se utilizează inteligența și talentul pentru atingerea unui ideal umanist în care energia constructoare se întovărășește cu aspirația spre armonie și frumusețe. Adevărul vieții și al artelor este adevărul oamenilor care trăiesc cu intensitate, în fervoarea devenirii lor, sub aceste luminoase ceruri românești.

Scriînd istoria acestor zile și a omului care o făurește, scriitorii și artiștii contemporani transfigurează în artă complexe ipostaze ale personalității umane, ridicîndu-se împotriva acelor care neagă liberul ex-

primejdii amenințătoare, cu toți ceilalți oameni. Misiunea lor cordială este de a-l stimula către trăirea intensă, în solidaritate cu toți semenii săi.

PERMANENT DIALOG CU OMUL ȘI UMANITATEA

Orice popor a creat un impresionant tezaur de valori culturale, de opere de artă care îl exprimă concepția despre lume și viață, particularitățile psihice dobîndite în cursul existenței sale multiple și îl reflectă în profunzimi, neconștientele frămîntări și lupte impuse de împrejurări adeseori dramatice. Cunoașterea patrimoniului spiritual al fiecărui popor se înscrisie într-un flux continuu, de a da și a primi. Nici o cultură nu-și poate ajunge și salvarea contemporană a omului, pentru a fi îndeplinită, trebuie căutată într-o convergență unitară și o corespondență progresivă, dincolo de dimensiunile ori zonele existențiale și de creație. Misluna primordială a intelectualilor,

spiritualității poporul de la Carpați și Dunăre, vibrația și patosul grav al confruntării ideilor, totdeauna caracteristice unei mari culturi deschise într-un dinamic flux. Creatorii artei și literaturii române oglîdesc mișcarea înainte care schimbă liniile istoriei și vieții individuale. Ei nu cunosc impactul unui complex de literatură tină, captînd, lucid și inspirat, cele mai moderne experimente, înscrisîndu-se într-o dinamică a artei care este purtată spre consecințele ei întioare cele mai profunde, acolo unde se zămislește neconștient etica depășirii.

Există însă un obstacol în calea umanistă a fluxului spiritualității, a universalității literaturilor, opera literară și artistică fiind un produs activ care se inseriază în istorie, determinat însă de închiderea sa lingvistică.

Dar scriitorii traducători sînt chemați să distrugă zidurile care se ridică în calea pătrunderii tuturor literaturilor, în-

TINEREȚE EROICĂ

Tinerețe eroică — o metaforă ce afirmă parcă vârsta prezentă a patriei.

Tinerețe eroică — o metaforă ce vorbește despre istorie, despre acele repere ale istoriei care au făcut posibile realitățile contemporane.

Tinerețe eroică — o metaforă ce poate fi alăturată țării, și deopotrivă unor generații de luptători pentru libertate și dreptate, din rindurile cărora s-a detașat figura aceluia om aflat astăzi la circa României.

Tinerețe eroică este titlul operii semnate de Cătălin Ursu pe un libret de Emil Poenaru, ce răsună în pagini literar-muzicale unul dintre momentele de mare însemnătate ale trecutului de curaj și dăruire, de credință nestrămutată într-un ideal luminos, de devotament și elan revoluționar: procesul înscenat la Brașov în 1936 unor militanți comuniști, dintre care s-a făcut remarcant un tânăr de o impresionantă forță de luptă, dovedind un autentic eroism în a apăra drepturile și libertatea celor mulți, comunistul Nicolae Ceaușescu.

Partitura realizată de foarte tânărul compozitor Cătălin Ursu, recent distinsă cu premiul Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor, nu este o operă frescă, sau document, ci o operă metaforă sau, mai degrabă, o operă simbol. Desfășurarea scenică nu înfățișează procesul propriu-zis, ci surprinde — prin multiple aspecte — reflectarea

acestui în conștiința contemporanilor, a celor direct implicați, întreaga acțiune gravitează în jurul tânărului erou comunist arestat, închis, judecat și condamnat; dar prezența sa vie, acută, se profilează doar prin cuvintele celorlalți, portretul său moral exemplar fiind înscris în memorie, gravat fiind prin intervențiile personajelor, sculptat fiind prin dăltuirea frazelor muzicale.

Premiera acestei opere în două acte și patru tablouri a avut loc la Brașov în vara anului 1985, titlul rămânând de atunci pe afișul Teatrului muzical. În aceste zile s-au încheiat în studiourile Radioteleviziunii din București înregistrările acestei lucrări, în versiunea dirijorală realizată de Cristian Brincuş, având în distribuție soliști de prestigiu ai scenelor noastre lirice: Lucia Cicoară, Felicia Filip, Pompel Hărășteanu, Nicolae Marinescu, Nicolae Urziceanu, Ștefăniță Lascu, alături de Orchestra simfonică și corul Radioteleviziunii române.

Proporțiile monumentale ale evocării ce profilează dimensiunea profund umană a eroilor în planul marilor probleme sociale, reflectând complexitatea, forța de expresie și valoarea de înălțătoare vibrație a mesajului ideatic se detașază ca atribute esențiale ale partiturii, ele fiind oglindite și în gândurile aparținând compozitorului și citirii dintre principalii săi interpreți.

O atmosferă convingătoare și emoționantă

— Inregistrarea radiofonică a operii Tinerețe eroică poartă ca semnătură dirijorală numele dumneavoastră, Cristian Brincuş, fiind o versiune interpretativă din care transpare, desigur, dubla dumneavoastră calitate de dirijor și compozitor. Prin ce modalități componistice credeți că se adresează acest opus ascultătorului?

— Opera compozitorului Cătălin Ursu se înscrie — după părerea mea — în contextul manifestărilor prin care tinăra noastră generație omagiază cele mai importante evenimente politice și istorice ale poporului român.

Tema mereu actuală și generoasă a luptei eroice, pline de sacrificiu a comunistilor din ilegalitate l-a inspirat și pe Cătălin Ursu, care a dat la iveală o operă bine încheiată muzical și dramatic. Atmosfera convingătoare și emoționantă a lucrării este redată atât prin limbajul muzical — bine structurat, expresiv și concis — cât și prin portretele personajelor — frumos conturate din punct de vedere al caracterelor. Trebuie, de asemenea, subliniată folosirea judicioasă și eficientă a corului, care (ca și în teatrul antic) este un personaj aparte, mereu prezent în acțiune și, totodată, un comentator al acesteia.

Dacă pentru autor scrierea acestei opere a însemnat o premieră, același lucru l-a reprezentat și pentru mine ca dirijor, căci este pentru prima dată când dirijez și imprim o operă contemporană, și sint bucuros că aceasta s-a petrecut în colaborare cu colegul meu de generație Cătălin Ursu. Cred că activitatea mea componistică m-a ajutat mult în găsirea celor mai judicioase modalități de a pune în evidență intențiile compozitorului de a sublinia un mesaj ideatic de profunde semnificații.

Simbol al tinereții increzătoare în izbândă

— Felicia Filip, sînteti cea mai tinără solistă din distribuția aleasă pentru înregistrarea radiofonică a operii Tinerețe eroică, de Cătălin Ursu, numele dumneavoastră figurind printre cele de referință ale tinerelor noastre generații de cîntăreți, argumente în acest sens oferind succesele naționale și internaționale de prestigiu pe care le-ați obținut. Vă identificați aici glasul cu cel al surorii; prin ce credeți că se definește acest personaj?

— Rolul ce mi-a fost încredințat intruchipează, pe de o parte, lirism și căldură, cîndoare și puritate; pe de altă parte, această tinără față se vede implicată într-un conflict social-politic de mare amploare și dramatism. Ea apare ca o umbră, ca un ecou al prezenței mamei, un ecou rostit însă în alte coordonate expresive: dacă mama ridică adesea dimensiunea sa profund umană la proporții statuare, fiica sa rămîne (conturîndu-și profilul printr-o mare varietate de stări, de trăiri sufletești, decupîndu-se astfel în prim-planul acțiunii) într-un orizont mai estompat, din care se detașează însă cu o puternică luminozitate. Este cred partitura cea mai clară, cea mai rectilinie expresiv și chiar sonor din întreaga operă, punctînd o coordonată a sensibilității învăluite în durere.

Tinăra își însoțește mereu mama, reflectînd cu o intensitate discret formulată, interiorizată, cu o profundă vibrație aceleași sentimente, împărtășind aceeași dramă sufletească integrată în contextul

social-politic evocat. Sora deținutului, a eroului permanent prezent în faptele, în gândurile, în viața și lupta celorlalți personaje, fără ca el să apară de fapt în scenă, îmi pare un simbol al tinereții, cu visurile și idealurile frumoase ale vîrstei, o tinerețe asupra căreia apasă negurile unei realități crude, nedrepte și aspre, o tinerețe asupra căreia istoria și-a pus amprenta înălțîndu-l zborul cu vigoare și avînt, transformînd-o în luptă și curaj, în demnitate și devotament pentru cauza dreptății și libertății. Este totodată un simbol al tinereții increzătoare în izbîndă, dăruindu-se cu responsabilitate și abnegație luptei pentru mai binele societății, închinîndu-se întregul ei elan revoluționar.

Să le urmărim exemplul de angajament revoluționar

— Prima audiție a operii Tinerețe eroică a avut loc în vara anului 1985 la Brașov, lucrarea rămînînd în repertoriul permanent al Teatrului muzical din orașul ce a găzduit această pagină de curaj și demnitate din istoria luptei eroice a comunistilor. Ați dirijat frecvent acest spectacol, Ovidiu Dan Chirilă, de fapt sub bagheta dumneavoastră a avut loc și premiera acestei lucrări.

— Acest titlu întregeste un arc de boltă început acum mai bine de două decenii, cînd Teatrul muzical din Brașov realiza prima montare a operii Trandafirii Doftanei de Norbert Petri. Astfel, noi, cei de acum, înțelegem să continuăm ceea ce au făcut cei dinaintea noastră, să le urmărim exemplul de angajament revoluționar. Includerea acestui opus în repertoriul Teatrului muzical din Brașov s-a înscris în contextul complex al manifestărilor dedicate omagierii împlinirii a 50 de ani de la istoricul proces desfășurat la Brașov în 1936.

Importanța acestei opere este în primul rînd una de factură ideologică, deoarece libretul semnat de Emil Poenaru oferă tineretului nostru încă un prilej de a înțelege ceea ce au însemnat aceste momente istorice, de a înțelege voința și puterea de care au dat dovadă acești eroi comuniști, eroi curajoși și demni, impresionînd prin spirit revoluționar, care și-au dăruit anii tineri în avîntul și clocotul luptei revoluționare. Ideile pline de elan ce străbat lucrarea sînt relevate și prin faptul că axa coordonatoare a partiturii muzicale o constituie un cîntec revoluționar scris de Cătălin Ursu, păstrînd intacte valențele de îndemn mobilizator, de chemare la unitate și fermitate în fapte și gândire. Această modalitate de construcție aduce nu numai o accentuare a profilului ideatic al textului, ci și o limpezime a unității de concepție. Demnitatea apelului revoluționar, imboldul, vigoarea oglindite în melodică, ritmică și armonie, în monumentalitatea și vibrația acestui cîntec se detașează astfel ca o veritabilă coloană vertebrală a spectacolului. Din acest nucleu tematic, cu putere de simbol, se desprind momentele acțiunii, foarte bine structurate, clare, ce se derulează astfel încît sugerează o succesiune de imagini cinematografice, interpușe pe fundalul drumului deînșurător spre tribunal. Principiul memorării apare nu numai în planul acțiunii, ci și în cel concret muzical, autorul apelînd la o mare varietate de procedee componistice, de la o riguroasă tratare a celor clasice pînă la interesante evaluări ale celor moderne (de la prelucrări polifonice sau orchestrale, la texturi, de la citatul folcloric — ce capătă o mare expresivitate în discursul trompetei — la minutații scrise etc.).

Întreaga arhitectură a operii este astfel realizată încît finalul — perfect consonant, traversînd tot materialul tematic deja parcurs — apare ca o apoteoză, intruchipînd visul de libertate și de victo-

rie a luptei eroice a comunistilor, a celor implicați în istoricul proces de la Brașov. Această pagină de operă contemporană românească se impune prin forța și valoarea ideilor sale, ca și prin calitatea realizării sale, așa cum o demonstrează și continuitatea succesului ei pe afișul teatrului brașovean.

Responsabilitate și implicare creatoare

— Opera dumneavoastră Tinerețe eroică a intrat de acum în fonoteca Radioteleviziunii române, după ce ea s-a bucurat și se bucură în continuare de succes pe scena Teatrului muzical din Brașov. O dovadă de încredere adresată dumneavoastră, tinărului compozitor Cătălin Ursu, și în egală măsură încă o certificare a valorii ideatice și artistice a acestei lucrări, recent premiate de Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor.

— Am primit această comandă a Teatrului muzical din Brașov cu responsabilitate și cu dorința fermă de a o realiza, chiar dacă eram conștient de dificultatea de a pune în scenă un astfel de proces în cadrul genului operii, care își are rădăcinile sale. A fost necesară și o amplă documentare, direcție în care am fost ajutat în mod deosebit de Emil Poenaru, care este un istoric cunoscut, fapt demonstrat și în piesa scrisă cu cîțiva ani în urmă, oglindind procesul înscenat frunțașilor comuniști la Brașov; această piesă montată la Brașov a constituit de altfel punctul de plecare al operii.

Desfășurarea scenică nu surprinde momentul în sine, ci aspecte care au precedat procesul — încadrîndu-l astfel în contextul social și politic al vremii — și mai ales felul în care acest fapt istoric a fost privit de cei aflați în afara ușilor închise ale tribunalului. Am vrut să aduc în lumina spectacolului elementul profund uman, urmărind ca prin intermediul lui să fie oglindită vîltoarea evenimentelor, a frîmțirilor acelei perioade. Am optat pentru personaje-simbol, a căror puternică individualitate se răsună asupra unor largi categorii umane, căpătînd valențe generalizatoare.

Firul conducător al derulării acțiunii îl trasează prezența mamei (concret vorbind, ei îi aparține și primul și ultimul cuvînt, ce precede epilogul, conceput ca o deschidere către viitorul unor mărețe înfăptuiri, ca o veritabilă incursiune prin decenii de luptă revoluționară pentru a ajunge la dimensiunile defnitorii ale timpului prezent). Partitura mamei — cea mai generoasă din întreaga lucrare, avînd o întindere expresivă amplă, diversificată în funcție de trăirile talmăcite (de la căldură și duioșie la strigăt plin de revoltă, la ură și blestem) — înmănunchiază tot ceea ce poate să însemne această noțiune: adîncă dăruire, sinceritate totală, mîndrie și durere, gingășie și suferință; ea trăiește cu o intensitate dublă destinul fiului său, acest erou central al operii care nu apare în fața publicului decît zugrăvit prin cuvintele celorlalți. Statura morală a mamei impune proporțiile eroismului și luptei, ale idealului și umanismului sugerînd perenitatea acestora.

Cele două roluri paralele — deținutul și muncitorul —, personaje-generice, se identifică prin vocație revoluționară și prin țelurile cărora se dăruiesc, iar liniile lor muzicale încearcă să accentueze această corespondență, urmărind și în planul construcției lucrării (de altfel, la Brașov, cele două roluri au fost încredințate unui singur tenor). Cel doi meditează asupra condiției lor, a clasei muncitoare, deopotrivă din spatele gratiilor închisorii și din afara acestora.

Pentru a spori forța evocatoare, am apelat și la un fel de portretizare prin intermediul mijloacelor de expresie muzicală; de exemplu, opoziția clară dintre mamă și jandarm (ilustrînd conflictul acut, antagonismul dintre popor și forțele opresive, puse să strivească firescul, mersul înainte) se relevă și prin modalitatea de cînt. Aparițiile jandarmului sînt percutante, duritatea este subliniată și prin configurația melodică, prin disonanțe, prin rapiditatea și forța intonației.

Prin contrast, intervențiile surorii vor parcă să tempereze inflecțiunile dramatice ale mamei prin linearitatea scriiturii. Menirea de a decupa expresiv situațiile revine și orchestrelor, care anunță, prezintă și continuă planurile expresive, în timp ce corul — prin partitura sa vastă, mai amplă decît a oricăreia dintre soliști — comentează tot ceea ce se întîmplă pe scenă, reflectă stările sufletești, ridică tensiunea dramatică și dinamizează desfășurarea teatral-muzicală, oglindind în egală măsură participarea masivă a conștiinței maselor la evenimentele înfățișate, la cele a căror scenă a fost Brașovul anului 1936, dar și la întreaga luptă a comunistilor, la gândirea și acțiunea lor revoluționară.

O reflectare prin muzică a adevărului istoric

— Rolul jandarmului este cel menit să ilustreze, să sugereze prin contururi puternice un autentic climat istorico-social. Trăsăturile sale îngroșate trebuie să oglindească asprimea — învăluită chiar în veșminte feroase — pusă în slujba exploatații și asupririi, a nedreptății și umilinței, dominînd prin frică și teroare. Rostirea dumneavoastră, Pompel Hărășteanu, face din această pagină o evocare de mare forță, imprimîndu-i realism și totodată relevîndu-i dimensiunile groșesti ce rezultă din lipsa sa de omenie, din cruzime.

— Jandarmul este opresorul, este un portret al urîței sufletești reflectate în ură, în ură înmagazinată în timp, este un portret din care transpare o deformare morală impusă de structura faptelor sale ce sprijină nedreptatea, opresiunea față de tot ceea ce era progresist.

Toată acțiunea se desfășoară în jurul unui personaj central — cel condamnat. Libretul lui Emil Poenaru surprinde doar esența întregului proces de la Brașov, care a avut loc acum mai bine de 50 de ani, opera fiind o reflectare prin muzică, sub formă artistică.

Prin personajul jandarmului sînt reliefate mijloacele de opresiune asupra poporului, a căror acțiune s-a îndreptat asupra multora dintre oamenii progresiști ai vremii, asupra comunistilor, supunîndu-i la cele mai umilitoare și durabile represii, din care (ca și în cazul de față) demnitatea umană, crezul în ideile de libertate, de progres au izbîndit prin fermitatea cu care au fost apărute de comuniști, chiar și atunci cînd au fost puși în fața unor instanțe judecătorești ca cea de la Brașov, purtînd mai departe, ca pe un stindard, idealul de schimbare, de înnoire a societății noastre. Ceea ce s-a întîmplat în 1936 este o pildă vie pentru noi, o pildă în care militanțul mișcării comuniste din acei ani, omul cu înalte și deosebite calități morale, etice și politice a înfruntat reprezentanții opresivii; acest om care a devenit apoi cîntecul societății noastre de astăzi, cel care a dus și duce România socialistă pe piscurile cele mai înalte ale dezvoltării sale multilaterale, omul pe care cu venerație îl sărbătorim în această perioadă, omagîndu-i întreaga luptă, începînd în ilegalitate și a cărei incununare o aflăm atît de bine analizată și apreciată în documentele celui de-al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Român.

Ca o deschidere către viitor, corul afirmă cu tărie în finalul operii:

„Cu grațiile de la închisori
Nu vor putea de noi să îi despărță
Căci zidurile astea or să cadă
Și lanțurile toate se vor rupe
Lăsînd cuvîntul nostru să triumfe
În vremurile viitoare ce-or să vadă
O națiune nouă, reînălțată
Ce-și construiește singură destinul.
Un om, o nație, o țară
Destine veșnic împletite.“

Pagină realizată de
ANCA IOANA ANDRIESCU

NICOLAE CEAUȘESCU: „Unirea — opera întregului popor român”

„Un moment de o deosebită importanță istorică l-a constituit înfăptuirea în 1859 a statului național modern, prin unirea Munteniei și Moldovei sub domnia luminoasă a lui Alexandru Ioan Cuza. Aceasta a marcat intrarea țării noastre în noua etapă a evoluției ei capitaliste, a ridicat pe o treaptă superioară lupta de eliberare națională și desăvârșirea unității național-statale, mișcarea revoluționară a maselor muncitoare pentru drepturi și libertăți sociale”.

NICOLAE CEAUȘESCU

În concepția social-politică și filosofică a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, istoria în general și istoria românilor în special ocupă un loc primordial. Istoria ca mărturie a devenirii și dăinuirii poporului nostru pe multimilenarele meleaguri strămoșești. Istoria ca fundament al educației patriotice pentru generațiile tinere, pentru toți fiii patriei române.

„Oare cum s-ar simți un popor — releva întiul președinte al României socialiste — care nu și-ar cunoaște trecutul, nu și-ar cunoaște istoria, nu ar prețui și nu ar cinși această istorie? Nu ar fi ca un copil care nu-și cunoaște părinții și se simte străin în lume? Fără îndoială că așa ar fi. Lăsa de ce noi avem datoria să cunoaștem, să studiem trecutul de luptă al poporului nostru. Avem un trecut cu care ne putem mandri. În condiții grele, poporul nostru și-a păstrat ființa națională. În această parte a lumii el a fost un factor de progres și civilizație și și-a adus contribuția în răscolul înainte, pe calea unei vieți mai bune. Lăsa de ce noi, comunisti, cinșind pe cei care în trecut și-au dat viața pentru fericirea poporului, tragem din lupta lor învățăminte pentru prezentul pe care-l făurim și, totodată, pentru a pune bazele viitorului, educăm tineretul în spiritul dragostei și respectului față de lupta și rănca înaintașilor. Numai așa tineretul nostru va învăța să ducă mai departe ceea ce au făurit înaintașii, ceea ce făurește generația de astăzi și să păstreze ca lumina ochilor și să întărească independența și suveranitatea patriei”.

Nu este moment fundamental din istoria noastră națională, asupra căruia tovarășul Nicolae Ceaușescu să nu fi stăruit, relevându-i semnificațiile, cu înaltă probitate științifică și profundă vibrație patriotică. Din inițiativa secretarului general al partidului, țara întreagă a sărbătorit cu mare cinșire împlinirea a 2050 de ani de la constituirea statului dac centralizat și independent sub Burebista și, recent, 2500 de ani de la atestarea existentă a primelor lupte ale poporului geto-dac pentru libertate și independență. Toate marile evenimente istorice ale dăinuirii noastre prin vremuri au fost marcate și celebrate în spiritul viziunii integratoare și unitare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, ce se regăsește din plin în documentele și tezele partidului privind elaborarea istoriei unice a poporului român.

Conducătorul partidului și statului nostru înmănușează în chip fericit în datele de naștere două mari acte din istoria noastră națională: este născut în luna ianuarie, luna Unirii Principatelor Române; în anul 1918, anul Marii Uniri. De aceea, la ceas aniversar, vom exemplifica marile acte ale Unirii românilor, călăuziți fiind de concepția social-politică și filosofică a secretarului general al partidului.

Istoria frământată de bătălii necurmte împotriva cotoșitorilor, războaiele de apărare împotriva puterilor asupritoare străine, duse pe teritoriul patriei, s-au soldat cu distrugerea și nenunțarea valorii materiale și spirituale, au frinat pentru multă vreme procesul organic al refacerii unității național-statale. Așa cum arată secretarul general al partidului — istoria României a confirmat cu putere concluzia științifică, în lumina materialismului dialectic și istoric conform căreia dominația străină, știrbirea sau pierderea suveranității naționale afectează grav dezvoltarea popoarelor, evoluția societății omenești, aducând imense prejudicii intereselor vitale ale maselor. Totodată ea pune în evidență adevărul fundamental că jugul asupririi străine poate frina pentru un timp, poate întârzia evoluția unui popor, dar

nu-l poate împiedica să-și realizeze aspirațiile de libertate, unitate și progres, nu poate anihila acțiunea legilor inextinguibile ale dezvoltării sociale, dacă acest popor este hotărât să trăiască liber, în unitate națională.

Referitor la lupta românilor pentru înfăptuirea Unirii în evul de mijloc, tovarășul Nicolae Ceaușescu reliefează eforturile și jertfele poporului pentru împlinirea acestui suprem ideal. Iar ceea ce a caracterizat întotdeauna de-a lungul secolelor viața și luptele românilor au fost legăturile strinse, permanente între voievodatele și, apoi, țările române. Or, păstrarea acestor legături și comunități nu ar fi fost posibilă dacă între toate aceste teritorii, între populația care a locuit de milenii aici nu ar fi existat o strânsă unitate din toate punctele de vedere.

Relevind rolul maselor în

Ceaușescu caracterizează în chip exemplar fapta cea mai reprezentativă a întregului ev mediu românesc: „Un eveniment memorabil în istoria poporului nostru este unirea vremelnică a Țării Românești, Moldovei și Transilvaniei într-un stat feudal centralizat, sub conducerea marelui voievod Mihai Viteazul. Unirea de la Alba Iulia din 1600 s-a înscris pentru totdeauna, cu litere de aur, în hronicul țării, acest act devenind un simbol strălucit, însuflețitor pentru toate generațiile care au aspirat spre constituirea statului unic național”.

De altfel, tovarășul Nicolae Ceaușescu a afirmat cu deplină temei și în repetate rânduri că „ideea Unirii țărilor române, idealurile formării unui stat puternic pe meleagurile Daciei nu au putut fi ucise niciodată, pentru că ele sînt adinc împlintite în însăși singele, în conștiința

pentru accelerarea progresului economic și social al României”.

Marea Unire din 1918 a fost, de asemenea, evocată de către secretarul general al partidului, președintele republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu în numeroase rânduri, cu deosebire la aniversarea neuitatei zile de 1 Decembrie 1918. „Unitatea noastră națională — subliniază tovarășul Nicolae Ceaușescu — a fost rezultatul luptei maselor populare din toate colțurile țării, opera întregului popor român. Marea adunare populară de la Alba Iulia, care a proclamat unirea Transilvaniei la patria mamă, uriașele manifestații organizate de masele populare din toate provinciile românești au consfințit voința de unitate a întregii noastre națiuni. Unirea a fost incununarea victorioasă a luptei seculare duse de cele mai înaintate forțe ale poporului român din Moldova, Muntenia și Transil-

opera teoretică a tovarășului Nicolae Ceaușescu în legătură cu contribuția mișcării muncitorești și socialiste la înfăptuirea Marii Uniri din 1918. Mișcarea muncitorească, militanții socialiști din țara noastră au pornit în această luptă însuflețită de principiul marxist al dreptului popoarelor la autodeterminare, la constituirea lor în state naționale de sine-stătătoare.

Ardent iubitor și apărător de țară, conducătorul partidului și statului nostru a criticat cu toată vehemența tentativele de falsificare și denigrare a istoriei unui popor erou, afirmând cu tărie și dreptate că „desfășurarea evenimentelor istorice demonstrează în modul cel mai categoric faptul că Unirea nu a fost efectul unei întâmplări, rodul unei simple conjuncturi favorabile sau al înțelegerilor intervenite la masa tratativelor, ci rezultatul luptei hotărâte a celor mai largi mase ale poporului, un act de profundă dreptate națională, realizarea unei concordante legice între realitatea obiectivă și drepturile inalienabile ale poporului, pe de o parte, și cadrul național cerut cu stringență de aceste realități. Tratatul de pace încheiat ulterior n-a făcut decît să consfințească starea de fapt existentă, situația creată ca urmare a luptei maselor populare din România și din Transilvania, a întregului nostru popor”.

În concepția social-politică și filosofică a tovarășului Nicolae Ceaușescu, înfăptuirea Unirii este rezultatul dezvoltării istorice obiective a țărilor românești, al luptei maselor largi a întregului popor. Istoria poporului român fiind străbătută, ca un fir roșu, de lupta împotriva cotoșitorilor, pentru neatințare și unitate națională. Începînd din secolul trecut, în special, înfăptuirea unității statale a poporului român s-a impus ca o problemă la ordinea zilei, ca o necesitate imperioasă ridicată de însăși dezvoltarea societății, ca o condiție indispensabilă de care depindea înscrierea poporului român pe orbita progresului.

Aspirațiile românilor spre Unire au fost exprimate pregnant în cursul revoluției pașoptiste care a avut un caracter unitar pentru toate țările și provinciile românești.

Primul și hotărîtorul pas spre unificare statale, în epoca modernă, l-a constituit unirea Moldovei și Munteniei, în ianuarie 1859, sub sceptrul domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Unirea Principatelor a avut un puternic ecou în celelalte țări și provincii românești aflate încă sub dominație străină. Tînărul stat național modern a focalizat în chip salvator toate năzuințele și toate luptele naționale ale românilor de pretutindeni, pentru desăvîrșirea unității lor național-statale.

Pe fondul prăbușirii imperiilor multinaționale asupritoare și a impunerii dreptului naționale la autodeterminare, acțiunea națională, justă, a românilor voința lor nezdrunțată de Unire au dus la împlinirea marelui vis în anul de grație 1918. După doi ani de la 1 Decembrie 1918, areopagul păcii postbelice avea să consfințească în sistemul de tratate internaționale hotărîrea fermă a tuturor românilor de a trăi uniți și independenți în patria mamă — România.

În preajma aniversării zilei de naștere a tovarășului Nicolae Ceaușescu — eminent ctitor de țară nouă în epoca ce cu mindrie îi poartă numele, cel care ne-a redat istoria națională în integralitatea ei, eroică și adeverată — poporul român aduce omagiul său profund conducătorului de partid și de stat aureolat de o glorioasă istorie și în semn de limpede chează pentru făuritorul istoriei socialiste și comuniste a României.

STELIAN NEAGOE

OMAGIU

Măreață epopoe

Măreață epopoe prin fapte El inscrie
În cartea de istorii a neamului străbun
Și știm c-aceasta-nseamnă pecete-n veșnicie
Și dăinuire-n veacuri a neamului român.

Știm, nimeni niciodată n-ar fi găsit sălașul
Ca forța să-nlumine o țară și-un popor
Să facă stîlp al țării din însuși Făgărășul:
Coloană implantată de timp în viitor,

Și Dumărea-n cazane s-ar fi zbătut degeaba
De mintea Lui deschisă n-ar fi dat apei rost

Ca forța ei să fie lumină pentru țară
Să fie apa țării un trainic avanpost.

Apoi ca Bărăganul să dea mai multă piine
Spre veșnicia țării, spre veșnicia noastră
El a făcut ca apa să ude cîmpiiile române
Și-a dat viitorului o Magistrală-Albastră.

Măreață epopoe prin fapte El inscrie
În cartea de istorii a neamului străbun,
Și știm că Ceaușescu-i pecete-n veșnicie,
Și-i dăinuire-n veacuri a neamului român.

EMILIAN MARCU

Poem în ianuarie

Văliuri de mireasmă peste somn de grîne,
Se aștern, veșințe, albe și stelare;
Pe reverul hainei de rodii române
Se aprind medalii — azi, la sărbătoare.
Zi de înălțare, poartă de cetate,
Răscind canatul, te deschizi spre noi,

Răsărit perpetuu, balsam de carate,
Mugur de lumină sub nuntiri de ploii.

Înflorire sacră-n miez de anotimp,
Ești zăbavă-n iriși, limpede izvor,
Cînd cîștim pe bravul scutier de timp,
Dirz Erou al faptei de sub tricolor.

NICOLAE ROTARU

lupta pentru unitatea națională, tovarășul Nicolae Ceaușescu aduce elogiile cunvenite țărâniștii — ce a reprezentat de-a lungul istoriei imensa majoritate a locuitorilor patriei — și care a constituit forța principală a armatelor multor mari conducători de oști, ctitori și apărători de țară. Țărâniștii români a dus greul bătăliilor seculare împotriva cotoșitorilor străini, pentru unirea țărilor române, pentru cucerirea independenței de stat absolute, pentru închegarea statului național unitar român.

După cum aprecieri de justițe are tovarășul Nicolae Ceaușescu, privind rolul personalităților în istorie, în procesul unificării național-statale românești. Noi cîștim și pe Basarab, și pe Bogdan, și pe Mircea, și pe Ștefan cel Mare, și pe Ioan de Hunedoara — spune conducătorul partidului și statului — îi cîștim nu ca feudali, ci ca oameni înaintași ai timpurilor lor, care au pus în joc tot ce au avut mai de preț pentru izgonirea cotoșitorilor străini de pe pămîntul strămoșesc, pentru refacerea anticei unități dacice.

Vorbînd despre precedesorii Marii Uniri, tovarășul Nicolae

și spiritul întregului nostru popor”.

Iar cu referire la revoluția română de la 1848, conducătorul partidului și statului releva: „Ideea unității naționale a fost înscrisă pe frontispiciul tuturor mișcărilor sociale ale românilor în perioada istoriei moderne. Unitatea națională s-a afirmat ca un țel major al revoluției de la 1848 din cele trei Principate românești”.

Un act politic cardinal în istoria românilor, la adresa căruia au fost făcute ample și repetate referiri de către președintele României, a fost actul Unirii de la 1859: „La numai 11 ani de la revoluția din 1848 s-a înfăptuit unirea Moldovei cu Țara Românească — rod al luptei duse de masele populare, Je cărturarii patriei ai timpului, eveniment aplaudat cu simpatie de opinia publică internațională înaintată, care a marcat un moment istoric de importanță crucială în viața poporului român, punctul de plecare în formarea statului național unitar. Unirea de la 1859 și reformele care i-au urmat au asigurat condiții pentru dezvoltarea industriei naționale, a activităților științifice și culturale, pentru extinderea relațiilor capitaliste,

vană, de cărturarii și marii gînditori al neamului, a activității desfășurate de elementele revoluționare, de militanții socialiști, a aspirațiilor și voinței întregului popor român”.

Rememorînd paginile glorioase din lupta națională a românilor pentru realizarea Marii Uniri în neuitat an 1918, tovarășul Nicolae Ceaușescu evidențiază, totodată, biruințele românilor la Mărăști, Mărășești și Oituz. În acele clipe dramatice pentru soarta țării — subliniază secretarul general al partidului — forțele patriotice s-au ridicat la luptă, și-au adunat toate puterile și au hotărît să reziste cu orice preț în fața armatelor invadatoare. În acest cadru înscriindu-se bătăliile de la Mărăști, Mărășești și Oituz, care au dovedit încă o dată că peste voința de fier a poporului ce-și apără dreptul la viață, libertate și unitate națională „nu se poate trece”. Victoria de la Mărășești a reprezentat o contribuție de seamă la înfrîngerea militarismului germano-austro-ungar, un moment hotărîtor în lupta pentru eliberarea patriei noastre, pentru înfăptuirea idealului de unitate națională.

Prețioase aprecieri întîlnim în

STRATEGIA REVOLUȚIONARĂ A LUPTEI CU INERȚIA

Ceea ce diferențiază în mod calitativ materialismul dialectic și istoric de concepțiile filosofice anterioare este faptul că are conștiința caracterului istoric al categoriilor sale, pe de o parte, precum și funcția de cunoaștere a universalului din specific, pe de alta. Aceasta se datorește faptului că aceste categorii se constituie cu ajutorul gândirii care gîndește dialectica, deci cu ajutorul gândirii care se ridică la conceptele dialectice generale. Dar tocmai pentru că gîndirea se mișcă în planul metodologic de tip dialectic conceptele generale ale dialecticii nu sunt concepute ca absolute, închise în fața dialecticii nepulzabile a realității istorice, în fața cunoașterii acesteia în cadrul relațiilor infinite subiect-obiect. Conceptele dialecticii materialiste și istorice nu sunt supraistorice, ci metalistice, adică descoperă ceea ce guvernează istoria: legile generale.

Metoda dialectică nu-i un dat definitiv, iar aplicarea ei nu echivalează cu continuarea mecanică a unui general rupt de realitatea variabilă, dialectică, în varietatea particularului și individualului, de realitățile naționale specifice. Rezultatul desconsiderării raporturilor dialectice dintre determinațiile realității și gândirii s-a manifestat în închistarea categoriilor filosofice, deci în opunerea lor abstractă realității, dialecticii acesteia. Se instalează în acest fel inerția în gîndirea socială și politică. Dar noi știm că procesul revoluționar de edificare a societății socialiste nu este posibil cu categorii filosofice rigide, cu pretenții de absolut, cu categorii care refuză să comunice cu dialectica acesteia în dublu sens: s-o cunoască în specificitatea sa și s-o transforme în sens rațional și uman în același timp. Prin urmare, practica revoluționară de edificare a societății socialiste presupune o conștiință revoluționară, adică o dialectică elaborată în procesul cercetării obiective a dialecticii sociale. Este meritul remarcabil al tovarășului Nicolae Ceaușescu, care a văzut cu toată limpezimea direcția în care trebuie dezvoltată gîndirea materialist-dialectică și istorică în epoca noastră. Putem afirma că în acest proces era nevoie de elaborarea unei strategii revoluționare de înnoire a gîndirii filosofice. O idee centrală a acestei strategii este următoarea: adevărurile materialismului dialectic și istoric nu sunt absolute, iar dialectica nu este ceva situat în afara cunoașterii. Mai apăsător: dialectica nu poate fi epuizată de nici o formă istorică a dialecticii; ea este generală și particulară în același timp. Dialectician prin vocație și formație, tovarășul Nicolae Ceaușescu a respins, hotărît, ruperea dialecticii, a teoriei dialectice și a metodei dialectice, de raporturile infinite și variate ale conștiinței cu experiența socială, cu practica de edificare socialistă. Militînd pentru înnoirea dialecticii din perspectiva raporturilor practice și cognitive ale conștiinței, tovarășul Nicolae Ceaușescu arată că: „Marii teoreticieni ai proletariatului, Marx, Engels, Lenin, au manifestat o atitudine deosebit de fermă și combativă împotriva oricăror încercări de prezentare a teoriei revoluționare ca o dogmă dată odată pentru totdeauna, ridiculizînd pe cei ce făceau asemenea încercări. Ei au considerat întotdeauna teoria revoluționară ca o călăuză în acțiune, ca un instrument de luptă, cerînd îmbogățirea și dezvoltarea ei în raport cu schimbările neîntrerupte ale vieții, ale practicii, luptei sociale“. Dezvoltarea științelor moderne, noile legi descoperite de cunoașterea științifică, precum și transformarea științei în forță de producție, în principală forță de transformare a naturii și societății reclamă o raportare critică-dialectică la adevărurile elaborate în alte condiții ale cunoașterii și practicii sociale. Tovarășul Nicolae Ceaușescu subliniază astfel această cerință perfect legitimă din punct de vedere epistemologic: „Cu atît mai mult astăzi — în epoca celei mai profunde revoluții tehnico-științifice, cînd cunoașterea umană a căpătat dimensiuni fără

precedent, cînd științele aduc noi și noi date cu privire la materialitatea lumii, la dezvoltarea dialectică a societății — se impune un efort constant pentru înnoirea continuă a concepției revoluționare a proletariatului. Aceasta este o necesitate imperioasă a luptei pentru transformarea progresistă a societății“. Prin urmare, transformarea progresistă, revoluționară a societății impune dezvoltarea dialecticii materialiste și istorice în deplin acord cu cunoașterea științifică a zilei de azi. Pentru a se putea dezvolta în noile condiții este necesară o înțelegere cît mai adecvată a raportului dintre știință și filosofie în epoca noastră, a raporturilor dintre știință și epistemologie în general, dintre științele moderne și epistemologia dialectică în special. Mi se pare important să subliniem că nu există știință neutră din punct de vedere epistemologic, că știința modernă se întîlnește cu dialectica, cu adevărurile acesteia. Dar această întîlnire nu este automată, ci ea se realizează numai sub controlul unei conștiințe metodologice dialectice. Aici se realizează funcția metodologică a dialecticii materialiste. Adevărurile dialecticii materialiste și istorice nu sunt simplă „dublare“ cantitativă a adevărurilor științei, ci moment general al științei, al cunoașterii științifice. Categoriile (= adevărurile) dialecticii materialiste în interpretarea epistemologiei dialectice nu sunt deosebite de cunoașterea științifică, opuse în mod absolut oricărei cunoașteri științifice, dialecticii acestora, ci ele reprezintă nivelul în cadrul căruia se dezvoltă dialectica obiectului, a realității. Dar spunînd că se dezvoltă dialectica obiectului, avem în vedere faptul că aceasta, tocmai pentru că este dialectică, nu se dezvoltă absolut în toate laturile sale, ci concret, specific, practic. Dezvăluînd dialectica specifică (= geneza particularului și generalului, trecerea dialectică a unuiu în celălalt), conștiința se răsfrînge activ, constructiv asupra obiectului, asupra dialecticii lui. Numai așa se poate înțelege caracterul transformator al categoriilor filosofice, rolul lor activ, depășirea critică, constructivă, a existenței sociale de către conștiința socială. Cunoașterea, din perspectiva epistemologiei materialist-dialectice și istorice, nu este o simplă reproducere mecanică a ceea ce este dat înaintea și în afara sa, ci o construcție creatoare, ireductibilă, o înnoire la nivelul adevărului. Se cuvine a sublinia un fapt: adevărurile dialecticii se supun dialecticii adevărului, dialecticii particularului și

generalului. Dar nici distincția dintre particular și general nu trebuie absolutizată. Dialectica se construiește din dialectica adevărului și ca dialectică a acestuia. Dialectica obiectului și subiectului este izvorul nesecat din care se nasc adevărurile dialecticii. De aceea nu poate fi absolutizată nici o formă a dialecticii, absolutizare care echivalează cu anularea ei. Dialectica este critică și revoluționară tocmai pentru că ea se întemeiază pe concepte deschise înnoirilor infinite din cunoaștere și acțiune; pentru că în deschiderea lor dialectică se asigură rolul activ al conștiinței sociale față de sistemul relațiilor sociale concrete. Prin urmare, conștiința socialistă rămîne în urma existenței sociale atunci cînd ea nu comunică cu ajutorul conceptelor dialectice, cînd absolutizează adevăruri pe care cercetarea le depășește. În această ordine de idei, tovarășul Nicolae Ceaușescu, dialectician consecvent, a atras atenția, nu o dată, asupra pericolului absolutizării unor idei și teze elaborate în anumite etape istorice. De asemenea, a atras atenția asupra pericolului nesocotirii vieții, a contradicțiilor reale ale societății socialiste. Construcția societății socialiste nu-i posibilă în afara cunoașterii specificului, adică a raportului dintre specific și general. În primul rînd, pentru că legile generale nu sînt invariabile, fixe, ci dialectice, conținînd jocul dialectic al generalului și particularului.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a subliniat cu toată forța pericolele pe care le reprezintă absolutizarea unor legi: „Orice nesocotire a legităților și principiilor generale socialiste poate aduce mari neajunsuri și pune chiar în pericol construcția socialistă, dar, tot astfel, nesocotirea realităților, aplicarea unor metode sau șabloane care nu țin seama de aceste realități pot provoca mari greutăți, punînd în pericol însăși dezvoltarea socialistă a țării“. Prin urmare, edificarea socialismului trebuie să țină seama atît de principiile generale, cît și de realitățile specifice, particulare, de realitățile istorice și naționale ale fiecărui popor, ale fiecărei țări, ale fiecărei etape. Abordarea dialectică a legilor generale, dar nu speculativă, ne dezvoltă dialectica lor, caracterul lor dialectic, deci dialectica ireductibilă a societății socialiste. Specificul, particularul și individualul ne dezvoltă nu numai dialectica legilor, ci și geneza lor dialectică. O asemenea concepție novatoare asupra legilor generale arată inconsistența concepției dogmatice

despre modelul unic al revoluției și construcției socialiste, model care se substituie varietății și multiplicității practice și cunoașterii. Abordarea dialectică de către tovarășul Nicolae Ceaușescu a determinațiilor polare, dialectice (= particular-general, specific-universal, național-internațional, patriotism-internaționalism, necesitate-libertate, cantitate-calitate în construcția socialistă, antagonism și neantagonism în contradicțiile sociale, existență socială-conștiință socială în socialism etc.) arată că nu poate fi admisă „teza“ invariabilității nici unui termen; că termenii relațiilor dialectice sînt deschisi și concreți în același timp. Absolutizînd generalul s-a rupt legătura cu varietatea particularului, deci cu dialectica autentică, după cum absolutizîndu-se practica, necesitatea, obiectivitatea existenței sociale s-a rupt legătura dialectică cu teoria revoluționară, novatoare, cu creativitatea maselor și deci cu realizarea libertății, cu caracterul constructiv și ireductibil al conștiinței sociale socialiste. Este meritul istoric al tovarășului Nicolae Ceaușescu de a fi stabilit ca obiectiv strategic al gîndirii filosofice lupta pentru înnoirea gîndirii filosofice prin perspectiva spiritualității românești. Astăzi, putem afirma cu deplină îndreptățire, că ceea ce este general în dialectică, adevărurile ei, se relevă și din spiritualitatea românească și cu spiritualitatea românească. În alți termeni: gîndirea filosofică se află pe drumul care duce spre universalul dialecticii materialiste din varietate, specific, particular-național; dar pe drumul sau calea în care ei se constituie. De aceea nu se pune problema unei sincronizări cu un universal elaborat în alte orizonturi culturale. Mai trebuie să spunem că la universalul dialecticii se ajunge din orizontul valorilor naționale. Iar valorile naționale românești au pregătit îndelung și original spiritul pentru a vorbi lumii conform propriei sale dialectici; și pentru a vorbi cu alte dialectici ale altor spiritualități. Patria în care au apărut „Luceafărul“ și „Coloana nesfirșită“ făcuse de mult dovada capacității fiilor ei de a plămîni întru dialectică, deci refuzînd închiderea în finit.

Prin caracterul ei dialectic consecvent, concepția tovarășului Nicolae Ceaușescu se înscrie în istoria dezvoltării creatoare a materialismului dialectic și istoric din perspectiva practicii și gîndirii socialiste românești.

ION STROIE

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU

gînd și faptă revoluționară pentru împlinirea nobilelor deziderate ale păcii și colaborării

„Președintele Nicolae Ceaușescu intru-chipează strălucit voința poporului român de a-și clădi o viață nouă, voința sa de pace și colaborare. Trebuie să remarcăm din nou, așa cum am făcut-o și în prima mea carte, că pentru Omul Ceaușescu nimic din ceea ce este uman nu-i este străin. Acest umanism al unui comunist și revoluționar de la o vîrstă fragedă îmi apare din ce în ce mai mult ca un semn al unei noi epoci în raporturile dintre state și oameni de concepții politice și ideologice diferite. Iată de ce omul care se află în fruntea României este atât de iubit, de stimat, de ascultat și de urmat de întregul său popor; iată de ce prestigiul său internațional este acela al unui mare om politic al epocii. Există momente istorice cînd popoarele doresc să fie încorporate, ca într-un simbol, în personalitatea și opera unui om. O asemenea personalitate și un asemenea om este pentru România de azi președintele Nicolae Ceaușescu”. Aceste aprecieri elogioase aparțin cunoscutului publicist francez Michel P. Hamelet, autor al unor lucrări de larg ecou privind viața și activitatea conducătorului partidului și statului nostru. „Sub conducerea președintelui Nicolae Ceaușescu — releva, la rîndul său, scriitorul marocan Mahomed El Alami — România s-a adresat celorlalte state să reevalueze problema dezarmării, să acționeze pentru desființarea bazelor militare, pentru a se putea stabili noi relații între state”.

Sînt acestea doar două secvențe relevante dintr-o multitudinea de secvențe similare asupra modului în care gîndirea și acțiunea politică ale tovarășului Nicolae Ceaușescu se reverberază în conștiința colectivă a lumii contemporane.

Asemenea cuvinte de sinceră și caldă apreciere, rostite sau scrise de personalități ale vieții politice, economice, științifice și culturale din întreaga lume ilustrează, în mod convingător, înalta stimă, amolul prestigiu internațional de care se bucură astăzi, pe toate meridianele planetelor, România, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Prestigiul internațional care își află sursa în mărețele înfăptuiri ale poporului nostru în anul atât de bogat în fapte și împliniri al Epocii Nicolae Ceaușescu, dar și în prezenta activă, dinamică și constructivă a țării și a conducătorului ei pe arena mondială, în eforturile consacrate soluționării viabile și juste a marilor probleme contemporane, edificării unei lumi a păcii și securității — mai bună și mai dreaptă pe planeta noastră. Este de acum o realitate încontestabilă temeinic în conștiința lumii faptul că în perioada ce s-a scurs de la istoricul Congres al IX-lea al partidului, România s-a afirmat în viața planetei ca o țară independentă și suverană, vocația democrației de pace și colaborare a poporului român găindu-și cea mai fidelă exprimare în politica externă a țării, al cărei arhitect strălucit și neobosit promotor este președintele Nicolae Ceaușescu.

O politică activă, realistă

În anii glorioși ce au urmat alegerii tovarășului Nicolae Ceaușescu în fruntea partidului și a țării, politica externă a României socialiste a înregistrat — ca de altfel toate domeniile vieții politice, economice, sociale, științifice și culturale — adevărate mutații calitative. Paralel cu ampla deschidere spre lume, cu declanșarea unui proces intens de dezvoltare a raporturilor de prietenie și colaborare cu toate statele lumii, fără deosebire de orînduire socială, România, președintele Nicolae Ceaușescu s-au constituit în promotori activi, consecvenți ai nobilelor valori, norme și principii care trebuie să guverneze relațiile internaționale: egalitatea deplină în drepturi, independența și suveranitatea națională, neamestecul în treburile interne, respectul și avantajul reciproc, renunțarea la forță și la amenințarea cu utilizarea acesteia în relațiile dintre state. În concepția politică a tovarășului Nicolae Ceaușescu a rămas încă teze și orientări sînt în permanență confirmate de înseși evoluțiile de pe arena mondială, numai aceste principii, respectate și aplicate de către toți și față de toți, sînt în măsură să asigure un climat internațional sănătos, să garanteze relații normale și stabile între state. Grație activității neobo-

site a președintelui ei, România nu s-a limitat la simpla proclamare și recunoaștere a acestor valori calitative noi ale dreptului internațional, dar și-a adus neîncetat și își aduce o contribuție unanim recunoscută la aplicarea și genera-

peste 100 de Declarații solemne și Declarații comune, sutele de alte documente încheiate cu aceste prilejuri inscriu, fără excepție, la loc de frunte — ca unică bază a relațiilor noastre externe — principiile noi, calitativ superioare ale drep-

— pe baza unei ample analize științifice asupra vieții internaționale — o concepție novatoare, de autentic umanism și înaltă responsabilitate, privind pacea lumii contemporane ca obiectiv suprem și garanție unică a viitorului civilizației pe planeta noastră. În lumina acestei concepții, pacea devine nu numai condiția primordială a vieții, a exercitării dreptului la existență al popoarelor, dar și singurul mediu internațional în care națiunile își pot împlini năzuințele de mai bine, de progres și prosperitate. Deurgînd din aceste premise de ordin obiectiv, apărarea vieții și a păcii, oprirea curselor inarmărilor și trecerea la dezarmare, în primul rînd la dezarmarea nucleară, structurează obiectivul fundamental, prioritar al politicii externe românești, o politică dedicată, de deplin omului, înfloririi civilizației umane într-o lume nouă, stabilă și pasnică. „Nu există problemă mai importantă — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — decît aceea de a face totul pentru salvarea omenirii de la o catastrofă nucleară, de la distrugere, de a asigura dreptul suprem al națiunilor, al oamenilor — la existență, la libertate, la viață și pace!”. Acestor obiective supreme, România, președintele Nicolae Ceaușescu le-au consacrat și le consacra o vastă și neobosită activitate, elaborarea tezelor și concepțiilor teoretice fiind însoțită, în permanență, de implicarea concretă, nemijlocită, lucidă în eforturile vizînd salvarea păcii pe planeta noastră. În plină eră nucleară, cînd armele acumulate în arsenale pot distruge nu o dată, ci de mai multe ori întreaga omenire, tovarășul Nicolae Ceaușescu are marele merit de a fi promotorul unei gîndiri noi, globale asupra problemelor păcii și ale războiului și de a acționa neprecupețit în numele intereselor vitale de pace ale poporului român, ale tuturor popoarelor. Deplina concordanță între tezele politice afirmate cu consecvență și acțiunile practice, constructive se relevă cu pregnanță în întreaga perioadă de cînd la conducerea partidului și a țării a fost ales, într-o deplină unitate de gînd și de simțire, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Încă din 1965 — anul Congresului al IX-lea al partidului — România iniția la O.N.U. rezoluția intitulată „Măsuri pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate între statele europene aparținînd unor sisteme economice și sociale diferite”, document cu valoare de pionierat în contextul preocupărilor privind declanșarea procesului de destindere, de edificare a unui climat de securitate, pace și cooperare în Europa, proces la care țara noastră și-a adus ulterior o substanțială și larg apreciată contribuție. Gîndirea novatoare a președintelui Nicolae Ceaușescu și-a pus amprenta definitivă asupra tuturor demersurilor făcute de țara noastră în decursul anilor pentru înfăptuirea dezarmării, pentru asigurarea păcii. Într-o cronologie lapidară nu pot să lipsească o serie de inițiative și propuneri cum sînt: proclamarea, de către Adunarea Generală a O.N.U., a Deceniului dezarmării al Națiunilor Unite (1970—1980); elaborarea periodică la O.N.U. a unor studii privind „Consecințele economice și sociale ale curselor inarmărilor”; prezentarea și difuzarea ca documente oficiale ale O.N.U. a unor veritabile programe românești de dezarmare; convocarea celor două sesiuni speciale ale Adunării Generale a O.N.U. în problema dezarmării (1978 și 1982). În același cadru al preocupărilor majore pentru viitorul pasnic se inscriu chemările înflăcărâte ale tovarășului Nicolae Ceaușescu adresate întregului nostru popor și care au generat, în anul actualului deceniu, impresionante adunări populare, mitinguri, marșuri, demonstrații, încununată cu „Apelul poporului român”, însumînd 18 milioane de semnături, adresat celei de-a doua sesiuni speciale a Adunării Generale a O.N.U. consacrată dezarmării.

Anul 1986, proclamat de O.N.U. drept „An Internațional al Păcii” avea să aducă noi și puternice argumente ale implicării profund responsabile a României, a președintelui Nicolae Ceaușescu în eforturile de realizare a unor primi pași concreți, pe calea dezarmării. Paralel cu apelurile neîncetate la rațiune, la voința politică a statelor pentru asigurarea păcii, pentru eliminarea pericolului unei conflagrații nucleare devastatoare, președintele Nicolae Ceaușescu a lansat inițiativa istorică, exemplară privind reducerea unilaterală de către țara noastră, cu 5 la sută, a armamentelor, efectivelor și cheltuielilor militare, act de semnificație majoră, validat printr-un ferm și unanim DA de întregul nostru popor, de tînăra generație a patriei. O asemenea măsură pilduitoare, unică în felul ei, aduce, alături de nenumăratele acțiuni, demersuri și inițiative românești desfășurate în decursul timpului, un nou și puternic argument pentru renumele României de „Țară a păcii” și al președintelui ei, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de „Erou al Păcii”.

AUREL PERVA

Personalitatea proeminentă a tovarășului Nicolae Ceaușescu, gîndirea și acțiunea sa novatoare, constructivă pentru apărarea vieții și a păcii, pentru edificarea unei lumi mai bune și mai drepte se bucură, pe toate meridianele planetelor, de o înaltă apreciere, de un viu și profund interes. Astfel, ca o veritabilă recunoaștere a contribuției prestigioase a conducătorului partidului și statului nostru la îmbogățirea tezaurului gîndirii social-politice contemporane, la nobila cauză a păcii, progresului și colaborării, se inscrie și publicarea a peste 150 de volume, în peste 20 de limbi — inclusiv în toate limbile de circulație universală — în 30 de țări de pe toate continentele, cuprinzînd lucrări ale secretarului general al partidului, președintelui Republicii, sau dedicate activității sale.

lizarea lor în practica vieții, precum și la îmbogățirea conștiinței acestora, în strînsă corelație cu toate evoluțiile, cu noile imperative ale lumii contemporane. În acest sens, conducătorul partidului și statului nostru și-a adus o inestimabilă contribuție personală. Promovînd cu consecvență practica dialogului la cel mai înalt nivel cu șefi de stat și guvern din țările socialiste, din țările în curs de dezvoltare și nealiniate, din țările capitaliste, tovarășul Nicolae Ceaușescu a efectuat, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, peste 200 de vizite oficiale în țări de pe toate continentele și a avut, pe pămîntul României, peste 300 de întâlniri și convorbiri cu conducători de state, guverne sau partide politice. Cele

tului internațional, pe care le promovăm ferm cu toate cele 155 de state cu care avem azi relații politice și economice.

Obiectivul suprem — pacea

Este meritul incontestabil al tovarășului Nicolae Ceaușescu de a fi elaborat